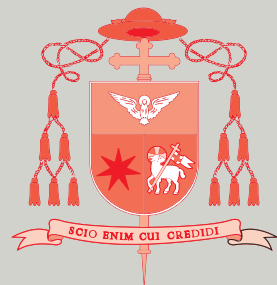

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Març-Abril 2025

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 53 (2025) II

30 d'abril

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

El nostre bisbe Mons. Salvador Cristau en una visita amb el Papa Francesc.

Defunció del Papa Francesc

Defunció del Papa Francesc

Mor el Papa Francesc

El Papa Francesc, de 88 anys, ha mort aquest dilluns, 21 d'abril, a les 7.35 hores, a la Casa Santa Marta del Vaticà.

El Cardenal Kevin Joseph Farrell, Camarlenc de la Santa Església Romana, ha anunciat que el Papa Francesc ha mort a la Casa Santa Marta del Vaticà, el dilluns de Pasqua, 21 d'abril:

«A les 7.35 hores d'aquest matí el Bisbe de Roma, Francesc, ha tornat a la casa del Pare. Tota la seva vida ha estat dedicada al servei del Senyor i de la seva Església.

Ens ha ensenyat a viure els valors de l'Evangeli amb fidelitat, coratge i amor universal, de manera particular dels més pobres i marginats.

Amb gratitud immensa pel seu exemple de veritable deixeble del Senyor Jesús, encomanem l'ànima del Papa Francesc a l'infinit amor misericordiós de Déu U i Tri».

Jorge Mario Bergoglio va néixer a Buenos Aires (Argentina) el 17 de desembre de 1936, ciutat de la que n'era l'arquebisbe en el moment de ser elegit 266è Papa de l'Església Catòlica, el 13 de març de 2013, prenent el nom de Francesc, en honor de sant Francesc d'Assís.

A mitjans del passat mes de febrer va ser ingressat a l'hospital Gemelli de Roma a causa d'una pneumònia bilateral. Després d'estar-hi 37 dies, i gràcies a la millora en la seva salut, va rebre l'alta hospitalària el passat 23 de març. La seva darrera aparició pública va ser el diumenge de Pasqua a la plaça de Sant Pere.

Els Arquebisbes i Bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han demanat als fidels la seva pregària pel difunt Papa i preveuen la celebració de l'Eucaristia en memòria seva en les dates que oportunament anunciaran.

El 26 d'abril, a les 10 h, a l'atri de la Basílica de Sant Pere, el Cardenal Giovanni Battista Re, degà del Col·legi Cardenalici, presidirà la Santa Missa Exequial. Al final de la celebració eucarística tindrà lloc l'última recomanació i el comiat. El fèretre del Summe Pontífex serà portat a la Basílica de Santa Maria la Major per al seu enterrament.

Comunicació del Sr. Bisbe

Terrassa, a 21 d'abril de 2025

Benvolguts fidels tots de la diòcesi de Terrassa,

Hem rebut la notícia de la mort del Papa Francesc que ens produeix una especial commoció perquè tots som conscients que la mort del Papa suposa d'alguna manera una etapa nova a la vida de l'Església i a la nostra. Semblava que la seva salut anava millorant però el Senyor ha disposat que pugui descansar amb Ell per sempre. A més, li dec una especial gratitud perquè ell em va nomenar bisbe d'aquesta diòcesi de Terrassa i sempre que ens hem vist em preguntava per la diòcesi i pel nostre seminari. És per això que us demano que preguem per ell i que ho fem també per l'Església Santa de Déu, i que encomanem també el nou successor de Sant Pere que el Senyor ens vulgui donar.

Que el moment que ens toca viure sigui ocasió de reafirmar la nostra fe i de créixer en veritable l'esperança, la que no defrauda, i que visquem cada vegada més units en els vincles de a caritat.

Us desitjo una Bona i Santa Pasqua a tots, amb la meva benedicció de Bisbe i Pastor.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Comunicacions

A l'atenció de tots els diocesans

Terrassa, 21 d'abril de 2025

Benvolguts,

Com sabeu, a les 7:35h d'aquest matí ha mort el Sant Pare, el Papa Francesc (Jorge Mario Bergoglio. Buenos Aires, 17 de desembre de 1936 – Ciutat del Vaticà, 21 d'abril de 2025).

Preguem pel seu repòs etern i per tal que el Senyor li premiï tot el bé que ha fet per l'Església Universal des que fou escollit el 13 de març de 2013 com a Pontífex Romà.

Per aquest motiu el Sr. Bisbe ens demana que oferim sufragis pel seu repòs etern i toquem a difunts les campanes de les nostres parròquies, esglésies i monestirs en record i homenatge del Sant Pare Francesc. Adjunto en aquesta carta les indicacions per a fer-ho.

Passada l'Octava de Pasqua, oportunament serem convocats a una missa exequial pel repòs etern del Sant Pare, el Papa Francesc, presidida pel nostre bisbe, Mons. Salvador Cristau, a la S.E. Catedral com a signe de comunió amb la seu petrina, vacant des d'aquest matí, en espera de l'elecció d'un nou Papa pel qual se'ns convida a pregar també en aquests dies pasquals.

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Elements per a tenir en compte en les celebracions litúrgiques

Pel Papa difunt:

- En el moment en què es produeix la defunció i en els dies següents, tocar les campanes i fer una intenció de pregària pel seu etern descans, especialment en la pregària dels fidels de totes les misses i en les intercessions de la pregària de les Vespres. A més, es poden dedicar vetlles de pregària, adoracions, rosaris comunitaris i altres tipus de convocatòries de pregària per aquesta intenció.
- Coincidint amb el funeral a Roma, o bé en un dels dies de dol observats per la Santa Seu, a les parròquies és convenient celebrar una missa exequial. S'entén una missa en dia feiner, no en diumenge, passada l'Octava de Pasqua que estem celebrant, en els horaris habituals, dedicant-la a aquesta intenció. En aquest cas es farà servir un dels tres formularis que hi ha a les misses de difunts (IV. Oracions diverses pels difunts), en el cas del Papa (Missal Romà, pàg. 1207-1209).

En l'espera de l'elecció d'un nou Papa:

- Quan comenci, i mentre duri el conclave, és convenient també de celebrar a totes les parròquies, monestirs, comunitats i altres llocs de culte una missa tot pregant “per l'elecció d'un papa”. El formulari es troba a les misses i oracions per motius diversos, per la Santa Església (Missal Romà, pàg. 1076-1077).
- Mentre la Seu de Roma estigui vacant s'omet la intercessió pel Sant Pare a la pregària eucarística. Es fa esment directament del propi bisbe. Per exemple, a la pregària eucarística II: **“Recordeu-vos, Senyor, (...) feu-la perfecta en la caritat, juntament amb el nostre bisbe Salvador, i amb tots els pastors del vostre poble”**.
- Durant aquest període, també es pregarà per aquesta intenció tant en la pregària dels fidels de les misses com a les súpliques de Vespres.

- A partir del moment de l'anunci del qui serà el nou Papa, ja se l'esmentarà en el seu lloc de la pregària eucarística, encara que no hagi pres possessió.
- Finalment, quan el Sant Pare hagi iniciat solemnement el seu ministeri, serà bo de celebrar una missa d'acció de gràcies. El formulari propi es troba al missal (pàg. 1073-1075).

A l'atenció de tots els diocesans

Terrassa, 23 d'abril de 2025

Benvolguts,

Com sabeu, la missa exequial pel Papa Francesc a la Plaça de Sant Pere del Vaticà serà aquest proper dissabte 26 d'abril al matí. Posteriorment serà traslladat i enterrat a la Basílica papal de Santa Maria la Major, a la ciutat de Roma.

Per la present us comunico i convoco, en nom del Sr. Bisbe, Mons. Salvador Cristau Coll, a participar el proper **DIMARTS 29 d'ABRIL a les vuit del vespre** (20:00h) a la **missa funeral pel repòs etern del Sant Pare**, el Papa Francesc, **presidida pel nostre bisbe**, Mons. Salvador Cristau, **a la S.E. Catedral** com a signe de comunió amb la seu petrina, vacant des d'aquest dilluns, en espera de l'elecció d'un nou Papa pel qual se'ns convida a pregar també en aquests dies pasquals.

De cara a la concelebració, i també per aquells que hi vulgueu participar, demanem que us inscriviu a través del següent enllaç:

<https://forms.office.com/e/ntS7gqResV?origin=lprLink>

Rebeu una cordial salutació,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari general i Canceller

Homilia en les exèquies del papa al Vaticà

*Homilía de Su Eminencia el Card. Giovanni Battista Re,
Decano del Colegio Cardenalicio*

Plaza de San Pedro, sábado 26 de abril de 2025

En esta majestuosa plaza de San Pedro, donde tantas veces el Papa Francisco celebró la Eucaristía y presidió grandes encuentros durante estos 12 años, estamos reunidos en oración en torno a sus restos mortales con el corazón triste, pero sostenidos por las certezas de la fe, que nos asegura que la existencia humana no termina en la tumba, sino en la casa del Padre, en una vida de felicidad que no conocerá ocaso.

En nombre del Colegio cardenalicio, os agradezco cordialmente a todos vuestra presencia. Con intenso sentimiento dirijo un saludo deferente y un vivo agradecimiento a los Jefes de Estado, Jefes de Gobierno y Delegaciones oficiales que han venido de muchos países para expresar afecto, veneración y estima por el Papa que nos ha dejado.

El plebiscito de expresiones de afecto y participación, que hemos visto en estos días después de su paso de esta tierra a la eternidad, nos dice cuánto ha tocado las mentes y los corazones el intenso Pontificado del Papa Francisco.

Su última imagen, que permanecerá en nuestros ojos y en nuestros corazones, es la del domingo pasado, Solemnidad de Pascua, cuando el Papa Francisco, a pesar de graves problemas de salud, quiso impartir su bendición desde el balcón de la Basílica de San Pedro y luego descendió a esta plaza para saludar desde el Papamóvil abierto a toda la gran multitud reunida para la Misa de Pascua.

Con nuestra oración queremos ahora encomendar a Dios el alma de nuestro amado Pontífice, para que le conceda la felicidad eterna en el horizonte luminoso y glorioso de su inmenso amor.

Nos ilumina y nos guía la página evangélica, en la que resonó la propia voz de Cristo al interrogar al primero de los Apóstoles: «Pedro, ¿me amas más que éstos?». Y la respuesta de Pedro fue pronta y sincera: «¡Señor, Tú lo sabes todo; Tú sabes que te quiero!». Y Jesús le confió la gran misión: «Pastorea mis ovejas». Esta será la tarea constante de Pedro y de sus

Sucesores, un servicio de amor en la estela del Maestro y Señor Cristo que «no había venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida en rescate por todos» (Mc.10,45).

A pesar de su fragilidad y sufrimiento últimos, el Papa Francisco eligió recorrer este camino de entrega hasta el último día de su vida terrena. Siguió las huellas de su Señor, el buen Pastor, que amó a sus ovejas hasta dar la vida por ellas. Y lo hizo con fuerza y serenidad, cerca de su rebaño, la Iglesia de Dios, recordando la frase de Jesús citada por el apóstol Pablo: «Hay más alegría en dar que en recibir» (Hechos, 20.35).

Cuando el Cardenal Bergoglio, el 13 de marzo de 2013, fue elegido por el Cónclave para suceder al Papa Benedicto XVI, tenía a sus espaldas los años de vida religiosa en la Compañía de Jesús y, sobre todo, estaba enriquecido por la experiencia de 21 años de ministerio pastoral en la Archidiócesis de Buenos Aires, primero como Auxiliar, luego como Coadjutor y más tarde, sobre todo, como Arzobispo.

La decisión de tomar el nombre de Francisco apareció inmediatamente como la elección de un programa y un estilo en los que quería basar su Pontificado, buscando inspirarse en el espíritu de San Francisco de Asís.

Conservó su temperamento y su forma de liderazgo pastoral, y enseguida dio la impronta de su fuerte personalidad en el gobierno de la Iglesia, estableciendo un contacto directo con las personas y las poblaciones, deseoso de estar cerca de todos, con una marcada atención a las personas en dificultad, gastándose sin medida, especialmente por los últimos de la tierra, los marginados. Fue un Papa en medio de la gente, con el corazón abierto a todos. Fue también un Papa atento a lo nuevo que surgía en la sociedad y a lo que el Espíritu Santo suscitaba en la Iglesia.

Con su vocabulario característico y con su lenguaje rico en imágenes y metáforas, buscaba siempre iluminar los problemas de nuestro tiempo con la sabiduría del Evangelio, ofreciendo una respuesta a la luz de la fe y animándonos a vivir como cristianos los retos y las contradicciones de estos nuestros años de cambio, que a él le gustaba calificar de «cambio de época».

Tenía una gran espontaneidad y una manera informal de dirigirse a todos, incluso a las personas alejadas de la Iglesia.

Rico en calor humano y profundamente sensible a los dramas de hoy, el Papa Francisco compartía verdaderamente las angustias, los sufrimientos y las esperanzas de nuestro tiempo de globalización, y se entregaba en

reconfortar y animar con un mensaje capaz de llegar al corazón de las personas de manera directa e inmediata.

Su carisma de acogida y escucha, unido a un modo de comportarse propio de la sensibilidad actual, tocó los corazones, buscando despertar las energías morales y espirituales.

La primacía de la evangelización ha sido la guía de su Pontificado, difundiendo, con una clara impronta misionera, la alegría del Evangelio, que fue el título de su primera Exhortación Apostólica *Evangelii gaudium*. Una alegría que llena de confianza y esperanza el corazón de cuantos ponen su confianza en Dios.

El hilo conductor de su misión ha sido también la convicción de que la Iglesia es un hogar para todos; un hogar con las puertas siempre abiertas. Ha recurrido repetidamente a la imagen de la Iglesia como un «hospital de campaña» después de una batalla en la que ha habido muchos heridos; una Iglesia deseosa de ocuparse con determinación de los problemas de la gente y de las grandes aflicciones que laceran el mundo contemporáneo; una Iglesia capaz de inclinarse sobre cada hombre, más allá de cualquier credo o condición, curando sus heridas.

Son innumerables sus gestos y exhortaciones en favor de los refugiados y desplazados. También ha sido constante su insistencia en trabajar a favor de los pobres.

Es significativo que el primer viaje del Papa Francisco fuera a Lampedusa, una isla símbolo del drama de la emigración con miles de personas ahogadas en el mar. En la misma línea fue su viaje a Lesbos, junto al Patriarca Ecuménico y el Arzobispo de Atenas, así como la celebración de una Misa en la frontera entre México y Estados Unidos.

De sus 47 arduos Viajes Apostólicos, quedará para la historia el que realizó a Irak en 2021, desafiando todos los riesgos. Aquella difícil Visita Apostólica fue un bálsamo en las heridas abiertas del pueblo iraquí, que tanto había sufrido por la obra inhumana del ISIS. También fue una Jornada importante para el diálogo interreligioso, otra dimensión relevante de su labor pastoral. Con la Visita Apostólica 2024 a cuatro naciones de Asia-Oceanía, el Papa llegó a «las periferias más periféricas del mundo».

El Papa Francisco puso siempre en el centro el Evangelio de la misericordia, subrayando repetidamente que Dios no se cansa de perdonarnos: perdona siempre sea cual sea la situación de quien pide perdón y vuelve al camino recto.

Quiso el Jubileo Extraordinario de la Misericordia, subrayando que la misericordia es «el corazón del Evangelio».

Misericordia y alegría del Evangelio son dos palabras clave del Papa Francisco.

Frente a lo que llamó «la cultura del descarte», habló de la cultura del encuentro y de la solidaridad. El tema de la fraternidad ha recorrido todo su pontificado en tonos vibrantes. En su Carta Encíclica «*Fratelli tutti*» quiso reavivar una aspiración mundial a la fraternidad, porque todos somos hijos del mismo Padre que está en los cielos. Con fuerza nos recordaba a menudo que todos pertenecemos a la misma familia humana.

En 2019, durante su viaje a los Emiratos Árabes Unidos, el Papa Francisco firmó un documento sobre la «Fraternidad humana para la paz mundial y la convivencia común», recordando la paternidad común de Dios.

Dirigiéndose a hombres y mujeres de todo el mundo, la Carta Encíclica *Laudato si'* llamó la atención sobre los deberes y la corresponsabilidad hacia la casa común. «Nadie se salva solo».

Ante el desencadenamiento de tantas guerras en los últimos años, con horrores inhumanos e innumerables muertes y destrucción, el Papa Francisco ha alzado incesantemente su voz implorando la paz y llamando a la sensatez, a la negociación honesta para encontrar posibles soluciones, porque la guerra –ha dicho– es sólo muerte de personas, destrucción de casas, hospitales y escuelas. La guerra siempre deja al mundo peor que antes: siempre es una derrota dolorosa y trágica para todos.

«Construir puentes y no muros» es una exhortación que repitió muchas veces, y el servicio de la fe como Sucesor del Apóstol Pedro siempre se ha unido al servicio de la humanidad en todas sus dimensiones.

En unión espiritual con toda la cristiandad, estamos aquí en gran número para rezar por el Papa Francisco, para que Dios lo acoja en la inmensidad de su amor.

El Papa Francisco solía concluir sus discursos y encuentros diciendo: «No se olviden de rezar por mí».

Querido Papa Francisco, ahora te pedimos que reces por nosotros y que desde el cielo bendigas a la Iglesia, bendigas a Roma, bendigas al mundo entero, como hiciste el domingo pasado desde el balcón de esta Basílica en un último abrazo con todo el pueblo de Dios, pero idealmente también con la humanidad que busca la verdad con corazón sincero y mantiene en alto la antorcha de la esperanza.

Homilia del Sr. Bisbe en la Missa funeral a la Catedral de Terrassa el dimarts 29 d'abril a les 20h

Sr. Vicari General, Sr. Secretari General i Canceller, Rector de la Catedral, mossens, diaques, germans i germanes de la vida consagrada. Sra Tinent d'alcalde en representació de l'alcalde de Terrassa, Sra. Alcaldessa Sabadell i regidors, representants de diversos consistoris municipals, de l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès, famílies, germans i germanes tots,

Fa vuit dies que rebíem amb sorpresa la notícia de la mort del Papa Francesc. Amb sorpresa perquè semblava que anava millorant i de fet el diumenge de Pasqua va voler saludar i beneir el poble des de la finestra del Palau Apostòlic, i després passar per la plaça, entre la gent, com si s'estigués acomiadant.

Quan en una organització, gran o petita, com podria ser un estat o una empresa, desapareix el que és el seu cap, es produeix una situació de crisi o d'aturada fins i tot. Però no és pas així en el cas de l'Església. És veritat que quan hem viscut l'experiència de la mort d'un Papa ens queda una sensació d'orfandat. I no només per a nosaltres els creients de l'Església Catòlica. També per a molts cristians d'altres confessions, i fins i tot per a molts no creients. Alguns m'han vingut aquests dies a expressar el seu condol, de vegades sense dir-ho explícitament ho manifesten amb la mirada, amb una expressió de la seva cara, amb unes breus paraules: "Ha mort el Papa..." Així m'ho han expressat algunes persones, perquè la figura del Papa omple no sols l'àmbit de l'Església Catòlica sinó també el cor de moltes persones, creients o no.

Però la nostra no és una orfandat que porti a la tristesa o a l'abatiment, perquè els cristians vivim en el que diem l'Esperança, aquella que mai no defrauda, com diu sant Pau, quan és autèntica. I el que estem vivint ara a l'Església podríem dir que reforça encara més la nostra esperança i la nostra fe que es fonamenten en Jesucrist ressuscitat, vivent i present a la seva Església i que és ell qui de fet la porta. La constatació que el Papa Francesc, i també altres Papes i sobretot els que hem tingut en aquests darrers anys han format part de la nostra vida, com si fossin de la nostra família, i han estat presents de manera molt singular a la nostra societat

“secularitzada”, ens fa pensar que potser no ho és tant de secularitzada, perquè en el cor dels homes i dones d’avui hi ha enyorança de paternitat, hi ha necessitat i desig de Déu.

Des del dia aquell que Jesús digué a Simó: “Tu ets Pere i sobre aquesta Pedra jo edificaré la meva església... i tot el que lliguis a la terra quedarà lligat al cel...”, des d’aquell dia fins al dia d’avui, els successors de sant Pere, guardians del dipòsit de la fe i de la uniat, han exercit sempre un indubtable rol de lideratge també en el món.

La seva va ser una vida amb sentit, plena de sentit. Perquè encara que no sempre ho tenim present, tots hem vingut al món amb un sentit, la nostra vida té un sentit i aquest es concreta i es desenvolupa en la missió que cada un tenim al venir al món. Som fruit d’una crida, i amb ella hem rebut una missió que dona sentit a la nostra existència.

I això es fa més palès encara en un Sant Pare, com és el cas de Francesc. La seva vida es va orientar ja des de molt jove a una consagració al Senyor en la vida religiosa, va entrar a la Companyia de Jesús, va ser ordenat sacerdot, va exercir el seu ministeri, i després, amb els anys, va ser nomenat Bisbe auxiliar i posteriorment Arquebisbe de Buenos Aires i Cardenal. I segurament no imaginava ell que la seva missió definitiva seria la de ser Pastor de l'Església Universal, successor de Sant Pere, Papa.

Avui, pregant aquí pel Papa Francesc, hem de començar per donar gràcies a Déu. Gràcies pel do de la seva vida, de la seva entrega a Jesús, del seu sacerdoci i episcopat i del seu ministeri Apostòlic com a Sant Pare.

Donem gràcies a Déu pel seu magisteri, pel molt que ens ha ensenyat, pel contingut del missatge que ens ha deixat en tants discursos i documents i que podríem resumir en la urgència i necessitat d’una autèntica conversió, conversió personal i eclesial, una conversió pastoral en la que va insistir tant i que va voler començar precisament per la Cúria Romana. I sobretot, donar gràcies pel seu exemple, pels seus gestos d’obertura a un món complex i difícil, amb tantes tensions en el món i en la mateixa Església.

Voldria acabar recollint unes paraules de la homilia del Cardenal Giovanni Battista Re a la Missa funeral de dissabte passat subratllant dos temes en els quals ha insistit Francesc molt durant aquests anys: l’alegria i la misericòrdia. I remarcant la figura de Francesc com un Papa “ple de

calidesa humana i profundament sensible als drames actuals... que va compartir realment les preocupacions, els patiments i les esperances del nostre temps de globalització, buscant consolar i encoratjar amb un missatge capaç d'arribar al cor de les persones de forma directa i immediata”.

Vull recordar, per acabar, el missatge que ens va donar als bisbes reunits amb ell en el seu despatx en la darrera Visita ad Limina. El missatge que podríem anomenar de la “proximitat”, de les quatre proximitats: proximitat a Déu, proximitat als preveres i diaques, proximitat al poble de Déu, i proximitat al món. I les paraules amb les que acabava el Cardenal Re la seva homilia i amb les que voldria acabar jo també:

“Estimat Papa Francesc, ara et demanem a tu que preguis per nosaltres i que des del cel beneeixis a l'Església, beneeixis a Roma, beneeixis a tot el món, com vas fer diumenge passat des del balcó d'aquesta Basílica en una última abraçada amb tot el Poble de Déu, però també amb tota la humanitat que busca la veritat amb cor sincer i que manté encesa la torxa de l'esperança”.

Església
Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Increment de la retribució al clergat

DECRET 06/25.- Terrassa, 10 de març de 2025

Considerant la conveniència d'actualitzar la dotació econòmica per al sosteniment del clergat, segons les possibilitats del Fons comú diocesà, organisme creat al Bisbat de Terrassa el 8 de novembre de 2017;

D'acord amb els canons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

PEL PRESENT decret,

Disposem que aquest any, amb efecte des del primer de gener de 2025, d'acord amb les normes diocesanes sobre la remuneració dels preveres i diaques vigents a la diòcesi, i segons acord amb els bisbes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, sigui fixat el valor del punt en 46,54€/brut, amb un increment del 3%.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Homilies

Celebració de la Missa del Crisma a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit, dimarts 15 d'abril de 2025

Un any més celebrem la Missa Crismal. Avui, els ministres ordenats, recordem aquell moment en què, per la imposició de les mans del Bisbe i la pregària consecratòria, vam ser configurats amb el sacerdoti de Jesucrist. Estimats Vicari general, Vicari judicial, Secretari general i Canceller, arxiprestes, delegats, preveres i diaques, membres de la vida consagrada, seminaristes, laics i laiques que ens acompanyeu. Avui beneïm els sants olis i consagram el crisma, que serviran per ungir els catecúmens, per confortar els malalts i per conferir el Baptisme, la Confirmació i l'Orde sagrat. Però encara que els signes sacramentals són necessaris, no ens podem quedar només en els signes externs, ells ens han de dur a la realitat profunda que signifiquen i produeixen. Per això, en aquesta celebració renovarem també les promeses sacerdotals, la nostra consagració i el nostre servei a Crist i a l'Església.

Permeteu-me que, adreçant-me a tots, ho faci d'una manera especial als preveres de la nostra diòcesi, els aquí presents i els que no hi són. Perquè d'alguna manera aquesta celebració és anticipació de la institució del Sacerdoti i de l'Eucaristia que reviuem el Dijous sant.

Voldria reflexionar sobre tres aspectes a tenir en compte en el nostre ministeri:

1. Crida, Consagració i Missió

Som fruit d'una crida, hem estat cridats i escollits no pels nostres mèrits sinó pel disseny i la voluntat de Déu. Cada un de nosaltres recorda com va ser la crida del Senyor, com vam experimentar la seva vocació. Es bo recordar-ho, tornar a aquella gràcia primera que ens va moure de tal manera que, com els apòstols, vam deixar les nostres xarxes per anar amb Jesús.

Després, per la imposició de les mans i la unció del Sant Crisma hem estat configurats amb l'únic sacerdot que és el Crist. «L'Esperit del Senyor és sobre meu, perquè Ell m'ha ungut», són paraules del profeta Isaïes que Jesús va fer seves i va proclamar a la sinagoga de Natzaret i que hem proclamat a l'evangelí de Lluc en aquesta celebració.

Nosaltres hem estat ungits amb el mateix Esperit Sant de Jesús, el mateix Esperit que van rebre els apòstols. Només hi ha un Esperit, només hi ha un sacerdoci perquè Crist és un de sol, l'Ungit de l'Esperit Sant. Aquesta és la configuració que hem rebut amb el seu sacerdoci. Aquesta ha estat la nostra consagració, hem estat consagrats pel mateix Esperit de Jesús. No ens consagrem nosaltres, ens ha consagrat Ell. Per això ja no som nostres, som d'Ell i per a Ell. I amb aquesta consagració hem estat configurats amb Crist Sacerdot i hem rebut una missió, la seva mateixa missió: «Ell m'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Is 61,1/ Lc. 4,18-19). El sentit de la nostra vocació no és ser per a nosaltres sinó per als altres, per a Ell i per als altres. No ens hem cridat a nosaltres mateixos, no fem el nostre projecte, no som delegats d'una multinacional, ni petits empresaris d'una franquícia. Som servents, administradors dels dons de Déu. Per això podem dir com Sant Pau: “cridat per voler de Déu a ser apòstol de Jesucrist...” (1 Cor 1, 1). Hem de donar moltes gràcies pel gran do rebut, agrair el gran regal que suposa viure units a Jesucrist Bon Pastor, treballar per a Ell, servir-lo i fer-lo present enmig del món.

Crida, consagració i missió. Hem rebut una crida, una vocació, i amb la crida una missió. La missió és un enviament. Som enviats però el Senyor ve amb nosaltres també. Hem rebut la mateixa missió del Fill, participem de la seva mateixa missió, del seu mateix enviament al món: “Pau a vosaltres, com el Pare m’ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors va alenar damunt d’ells i els digué: Rebeu l’Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó » (Jn 20, 20-22). Tenim la mateixa unció de Jesucrist, la seva mateixa missió. Som enviats com Ell al món, i en un moment concret de la història, que és el nostre.

2. En un moment concret de la història

Som consagrats i enviats al món en un moment concret de la nostra història també. Compartim la situació que hi ha en el món, però cada un tenim també un moment actual personal. Aquest només el coneix el Senyor i cada un de nosaltres. Jo em pregunto, com devia ser el moment dels apòstols? de cada un d’ells? Sabem que un el va negar, que altres van fugir, que un el va seguir a distància en la seva passió. Què deuria passar pel cor de Joan acompanyant Maria, contemplant el sofriment

del seu amic? Cada un vivia el seu moment personal, com nosaltres també, i hem de saber reconèixer quin és el nostre moment i sobretot com el vivim.

Però hi ha també un moment històric social i eclesial que compartim tots. Alguns dirien, potser, que la característica del moment actual és la confusió, el de l'home líquid, marcat pel desànim, el pessimisme o el desencís. Sovint no ens trobem a gust amb el moment que ens ha tocat viure i pensen allò de "Cualquier tiempo pasado fue mejor...". Semblaria que estàvem animats i ens hem desanimat, que estàvem encisats i ens hem desencisat, que esperàvem veure fruits del nostre esforç i hem trobat sequedat, pedres i herbes. De vegades semblaria que som deixebles d'Emmaús que tornem a casa desesperançats, a recloure'ns en la nostra seguretat: "Nosaltres esperàvem.." (Lc. 24, 21).

Per això en aquest Any Sant de l'esperança us convido a revisar la nostra esperança. Hem de revisar la relació de la nostra vida amb l'esperança. Perquè aquest és i ha de ser un moment especial d'esperança. De la autèntica esperança, aquella que no confon. Hi ha esperança en el nostre moment personal? On tenim posada la nostra esperança? Quina esperança transmetem als nostres germans?

De vegades diem que ens sentim sols, però tenim dret a sentir-nos sols? Potser al sentiment de soledat sí, però no pas a quedar-nos en aquesta actitud, o a quedar-nos abatuts en un sentiment d'autocompassió. A vegades semblaria que hem oblidat que la creu és present a la vida, la de tots. La creu de Jesús ens ha salvat i la nostra ha de ser també salvació per els germans. La nostra és una creu de pastors, una creu pastoral. Hem estat enviats a sembrar vida, a predicar i portar l'esperança, a curar els cors esquinqats, però això no es fa sense la creu.

Hem d'aprendre a descobrir la presència de Déu a la nostra vida, en les petites coses de cada dia. Descobrir el seu amor que es fa present cada dia a la nostra vida: a l'Eucaristia, la pregària, els germans, els pobres, els malalts, els allunyats que Déu estima perquè son fills seus.

Els apòstols ho havien deixat tot per anar amb Jesús, anaven amb Ell encara que no l'entenien, el seu perill era la fugida, i ho van fer a la passió. Però de fet ells es van quedar amb Jesús, no sabien on anaven, no tenien un pla pastoral però continuaven amb ell, estaven encisats per la persona de Jesús, encara que no el coneixien, i continuaven amb ell. Encisar-nos de Jesús, aquesta és la clau! No ens encisem dels nostres projectes, il·lusions,

sinó de Jesús. Ell és sempre amb nosaltres, no ho oblidem: “Jo seré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món”(Mt 28,28).

El nostre perill ara com a ministres de Jesús no és fugir com van fer els apòstols. Nosaltres també ho hem deixat tot per anar amb Ell, i tampoc sempre l'acabem d'entendre, ni tampoc el que passa en el món, el que està passant a la seva Església. Per a nosaltres el perill ara no és la fugida, sinó tancar-nos en nosaltres mateixos, buscar refugi en seguretats o el que ens semblen seguretats, tornar-nos autoritaris, buscar raconets de benestar, recloure'ns en el petit grup que tenim de devots, aïllar-nos dels problemes de la gent. Potser ens hem d'examinar on es recolza la nostra seguretat, “perquè on tens el tresor, hi tindràs el teu cor” (Mt 6,21).

El Papa Francesc ens alertava d'això a l'exhortació apostòlica “Evangelii gaudium”: “l'excés d'activitats, o les activitats mal plantejades, sense les motivacions convenients, sense una espiritualitat que impregni tota l'acció. Per això, de vegades, les tasques cansen més del que és raonable o pugui arribar el desànim. El desànim arriba per voler fer projectes impossibles, o per no conformar-nos amb les pròpies limitacions, o per no mesurar bé les nostres forces davant les dificultats del moment present; o per aferrar-nos a projectes que no són realistes o busquen l'interès personal. També correm el risc de perdre el contacte real amb el poble fidel, prestant més atenció a l'organització que a les persones concretes, o deixant-nos portar per la impaciència en comptes de saber esperar i acompanyar el ritme de cadascú” (cf. EG 82).

Ens hem d'enamorar de Jesucrist, Aquest és el secret, i no n'hi ha d'altra. Ens cal retornar a l'amor primer. Potser ens havíem fet una idea del nostre ministeri, del nostre sacerdoci, i no sempre la realitat de la vida hi coincideix, o potser la imatge que ens havíem fet de la parròquia, de la diòcesi o de l'Església no coincidia amb les nostres expectatives. Potser que d'aquí vinguin alguns desànims, cansaments.

3. La caritat pastoral

L'amor de Crist Bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles va ser el seu pla pastoral i ha de ser el nostre sempre: fer present Jesucrist el Bon Pastor en el món, fer present el seu amor infinit a través de la nostra pobre vida, i donar-la nosaltres també com Ell, pels germans: “Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor; i qui vulgui ser

el primer que es faci el vostre esclau com el Fill de l'Home que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per a tothom" (Mt 20, 26-28). El sentit de la nostra vida és donar-la, fer de la nostra vida una ofrena als nostres germans. Som servents, no senyors. Això vol dir servir, pensar en els altres abans que en un mateix. Tenim dos bons exemples de caritat pastoral en el presbiteri diocesà, els beats i màrtirs Josep Guardiet i Gaietà Clausellas, a ells també ens encomanem.

La caritat pastoral és el principi interior i dinàmic que unifica les diferents activitats de la vida del prevere. Però només la podem viure des de la unió amb Jesucrist, des de la identificació del nostre cor amb el cor de Jesucrist. Només Ell pot dur a terme la transferència d'amor del seu Cor al nostre. Només vivint l'amistat que ens ofereix, omplint el nostre pobre cor del seu amor, només així podrem fer-lo present als germans, a aquells que ens han estat encomanats, estimant-los com ell i en ell. La nostra tasca pastoral és una manifestació de la caritat de Crist. No es tracta només de viure el desprendiment es tracta sobretot de lliurar la pròpia vida.

Això és la caritat pastoral que troba el seu aliment principal i la seva expressió en l'Eucaristia. En ella Jesús expressa de manera màxima el seu amor al Pare i a nosaltres, especialment els més pobres i necessitats. I ho fa a través nostre, pobres homes, fràgils, però estimats de Jesús que ens uneix en el seu oferiment d'amor, el seu mateix sacrifici.

Dono gràcies a Déu per la nostra família diocesana i per la família del nostre presbiteri. Gràcies, germans sacerdots, pel vostre treball pastoral en aquest temps tan difícil com apassionant, gràcies per la vostra entrega generosa. Gràcies als diaques, als germans i germanes de la vida consagrada. I gràcies especialment i felicitacions a aquells germans preveres que celebren aquest any el 50é o el 25é aniversari de la vostra ordenació, gràcies pel vostre servei, pel testimoni de la vostra fidelitat.

Avui també el vostre bisbe compleix 75 anys. Dono gràcies al Senyor pel do de la vida, pel do de la vocació al seu sacerdoci, pel do del ministeri apostòlic. Pregueu pel vostre bisbe que ha de presentar al Papa Francesc la seva carta de renúncia segons estableix el dret. Em poso a la seva disposició, ell em va nomenar i ell disposarà quan ho consideri convenient. Pregueu pel vostre bisbe, i us demano també que a partir d'ara feu també una pregària especial, personal i comunitària, per al nou pastor que el Senyor ens vulgui enviar. Que li pugueu dir un dia, pregàvem per Vostè des de fa temps.

Demanem a Maria Santíssima, Mare de Déu de la Salut, Mare de l'Església i Mare nostra, que ens protegeixi a tots i que intercedeixi per la nostra família diocesana, especialment per aquells que el seu Fill ha cridat i crida a fer-lo present entre els seus germans. Ella es va mantenir fidel fins al final i ens ajuda a renovar cada dia el nostre baptisme i el nostre ministeri. Així sigui.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Comunicacions diocesanes

Carta als subscriptors

Terrassa, 21 de març de 2025

Benvolgut/da,

Ara que iniciem el període de les declaracions de la renda, us vull fer arribar, un any més, el meu agraïment com a bisbe diocesà per la vostra col·laboració com a subscriptor per ajudar a mantenir viva la nostra església diocesana de Terrassa.

Els cristians, des del nostre baptisme, formem part de l'Església. A través de l'Església rebem l'amor de Déu, ens sentim fills estimats per Déu el nostre Pare. Formem part d'una comunitat que és com una gran família en la que a través de la celebració de la fe en els sagraments i la pregària, a través de l'acció caritativa i social, i a través de les accions pastorals podem viure aquesta filiació divina. Tot això és possible gràcies als preveres, diaques, religiosos i laics que a cada parròquia i comunitat ho feu possible.

Gràcies a això hem pogut bastir un bon seminari on es formen actualment 17 seminaristes, es poden organitzar cada any trobades d'infants, d'adolescents i de joves, encontres de catequistes, professors, col·laboradors en pastoral de la salut, matrimonis. Més de 2.000 voluntaris i 40 professionals fan que es pugui atendre les famílies necessitades i vulnerables a la nostra societat per ajudar-los a redreçar la seva situació i oferir un futur millor als seus fills.

Perquè tot això sigui realitat és important el granet de sorra que cadascú aportem com a fills de Déu, membres de la família diocesana. Val la pena fer-ho perquè d'aquesta manera fem present el missatge cristià de l'amor de Déu a la nostra societat.

Gràcies una vegada més perquè entre tots ho fem possible, perquè us sentiu membres de la família diocesana, perquè el vostre ajut és un bon testimoni i compromís creient. Gràcies perquè, estic segur, ens ajudeu a fer-ho possible convidant-hi amics i amigues a fer aquest gest d'amor i col·laboració.

El vostre bisbe,

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

A l'atenció del clergat de la diòcesi amb motiu del 1.700 aniversari del Concili de Nicea

Terrassa, 22 d'abril de 2025

Benvolguts,

Com ja sabeu, enguany es commemora el 1700 aniversari del concili ecumènic de Nicea, el primer concili de l'Església, en el qual es va elaborar la major part del Símbol de la Fe, completat pel concili de Constantinoble de l'any 381, en què es va fer algunes precisions i es va afegir tot el referent a l'Esperit Sant. Aquest Símbol de la Fe és el que nosaltres professem cada diumenge a la celebració de l'Eucaristia.

A Catalunya, per commemorar-ho, està prevista una celebració ecumènica el dissabte dia 10 de maig a les 11 del matí a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, convocada per la Taula de Diàleg Interconfessional de Catalunya, integrada per l'Església Catòlica i la majoria de les esglésies i confessions ortodoxes i reformades.

Els qui vulgueu participar en l'esdeveniment us hi haureu d'inscriure nominalment. Més endavant rebreu informació per a fer aquesta inscripció i es distribuiran cartells a les parròquies i comunitats religioses. De moment ja es pot anotar a les agendes personals i parroquials. No cal dir que és una bona ocasió de presència pública i de relació ecumènica.

Desitjant-vos una santa Pasqua de Resurrecció, rebeu una cordial salutació i la meva benedicció de pare i pastor,

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Cartes dominicals

Hem après realment la lliçó? (2 de març de 2025)

Aquests dies alguns mitjans de comunicació recorden que ara fa cinc anys vam viure el drama de la pandèmia. Va començar a la Xina a finals de gener, i a mesura que anaven passant els dies rebíem atònits les notícies de confinaments a diversos llocs del món i de suspensió d'actes públics, fins que en el mes de març es va decretar també aquí el confinament. Es varen succeir uns mesos força complicats, tràgics per moltes persones que van perdre la vida a hospitals i a residències, i molts que ho van haver de viure en la soledat, fins que a partir del mes de maig hi hagué un alleugeriment progressiu de la pandèmia i d'aquell confinament.

A la nostra diòcesi, seguint les normatives governamentals que ens arribaven, es van suspendre celebracions i actes religiosos, i únicament les esglésies quedaven obertes i es transmetien algunes celebracions telemàticament com un signe d'esperança per a la nostra relació amb Déu. El toc de les campanes esdevenia d'alguna manera el crit d'un poble que aixecava la seva veu a Déu demanant el seu ajut i protecció.

En les reflexions d'aquells dies i en els posteriors ens plantejàvem com a societat si realment sabríem aprendre les lliçons d'aquella tragèdia. Alguns fins i tot deien que hi hauria un abans i un després, i que res no seria igual després d'aquella experiència. Perquè és veritat que, arran d'aquella situació, es va incrementar molt la solidaritat entre les persones, i tothom volia ajudar i col·laborar de la manera que fos possible en les situacions de dificultat que patien moltes persones, especialment les més vulnerables de la societat. També aquella situació va ajudar a la reflexió personal sobre el sentit de la vida, la capacitat de destrucció que podem generar o la necessitat d'implementar actituds positives per millorar la qualitat de vida. Per a molts s'oferia la possibilitat de tornar a girar la mirada envers Déu i prendre consciència més plena de la limitació i la petitesa de l'ésser humà davant situacions que escapen al nostre control i davant les quals experimentàvem una profunda impotència.

El progressiu retorn a la normalitat ens va fer experimentar que ens és molt fàcil oblidar i deixar enrere el que havíem après i que, en canvi, els vicis adquirits restaven entre nosaltres. L'aïllament va produir en molts un increment de l'ús de les xarxes socials i de l'individualisme i la desvinculació que comporten. D'altra banda, la tensió que es va viure en un bon nombre de llars per la necessitat de conviure cada hora del dia havia provocat també distanciaments i separacions.

Recordo que en aquell context de retorn, el bisbe de Terrassa i un servidor que aleshores era bisbe auxiliar vam publicar una carta convidant a entomar el nou curs amb il·lusió renovada i amb veritable esperança, sense oblidar les lliçons del passat. Fèiem referència a la importància de posar la confiança en Déu, que és l'únic que no falla mai, a incrementar el treball en l'acció caritativa i social envers els més necessitats i els ferits que sortien d'aquella situació, a l'acompanyament de les persones, especialment de les més ferides, a la intensificació de la vida interior i l'espiritualitat com a camí per viure la relació amb Déu, i la recuperació de les celebracions comunitàries.

Ara que es compleixen cinc anys de tot plegat ens hauríem de plantejar si realment n'hem après la lliçó. Perquè més aviat sembla que hem oblidat allò que vàrem viure, pot ser perquè de fet ho volíem oblidar, i hem oblidat també la lliçó de la nostra petitesa, de la impotència de la ciència i de la tècnica, i sembla que hem tornat a l'orgull i la prepotència de l'home del segle XXI, a la ceguesa de la nostra realitat, a oblidar la mirada de Déu per posar-la en el món.

Potser encara hi som a temps per no caure en el mateix parany, per reconèixer que només Déu ho pot tot, perquè Déu ho pot fer tot nou, és veritat, però compta amb la nostra col·laboració i les nostres capacitats de millora.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

La Quaresma, canvi de temps (9 de març de 2025)

Diuen que uns dels programes que tenen més audiència a les televisions i també a les xarxes socials són els que fan referència al temps, a la meteorologia. Això significa que són molts els que viuen pendants del temps que farà, de les tempestes, les danes, el fred i la calor. I certament la meteorologia és una ciència física apassionant que estudia una part de la natura i, per tant, de la creació.

Amb tot jo voldria parlar ara d'un altre tipus de temps, d'aquell que suposa el nostre pas per la vida i que els homes hem organitzat els anys, mesos, setmanes, dies, hores, minuts i segons. I encara dins d'aquesta distribució voldria parlar d'un temps que ens convida a mirar més enllà dels núvols i les estrelles, que ens fa mirar a Déu. Perquè hi ha un temps que fa referència al nostre pelegrinar com a cristians i ens orienta cap a la veritable vida, la del senyor ressuscitat. I ara com cada any, una vegada més, se'ns presenta el temps litúrgic de la Quaresma per preparar-nos per a la Pasqua.

De vegades es diu que aquest és un temps trist i fosc per allò de la penitència. Però la Quaresma no ho és de trista, ben al contrari ha de ser un temps viscut amb alegria, és el temps en el qual els primers cristians, durant segles i encara ara, els catecúmens es preparaven per a rebre el baptisme, i per nosaltres ha de ser el temps en què recordem també el nostre baptisme i ens preparem per a renovar-lo a la Pasqua. A la vegada, a la Quaresma recordem que som pelegrins cap a un terme feliç, la resurrecció de Crist, i en ell la nostra també.

És veritat que és un temps en el qual se'ns convida a intensificar la pregària, a desprendre'ns de moltes de les coses que se'ns van acumulant i a compartir amb els germans els dons que hem rebut de Déu a través de l'almoina. Hem d'estar agraïts perquè ens ajuda a recordar que amb molta facilitat ens oblidem de la importància i la necessitat que tenim de l'oració, de la nostra comunicació amb el Senyor, i ens ajuda a viure el despreniment de tantes coses supèrflues a les quals, més o menys conscientment, es va enganxant el nostre cor, i a viure el manament de l'amor als germans, especialment els que més ho necessiten.

Vivim atents, sí, al mateix temps que farà, però no gaire als signes dels temps que el Senyor ens dona, perquè ell ens va donant senyals per al camí que fem durant la vida en aquest món. Potser hem de recordar aquelles paraules de Jesús: «Deia també a la gent: Quan veieu pujar un núvol cap a ponent dieu tot seguit: Ve pluja, i la pluja arriba. I quan bufa el vent de migjorn dieu: "Farà calor", i en fa. Hipòcrites. Vosaltres sabeu entendre l'aspecte de la terra i del cel, i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?» (Lc 12 , 54-56).

La Quaresma és el temps que ara vivim, és el senyal que Déu ens dona en el nostre camí, el senyal d'un pelegrinatge com el del poble d'Israel cap a la terra promesa. Emprenguem-lo amb il·lusió en aquest Ant Sant Jubilar, amb el desig i l'esperança de tot allò que Déu ens vol donar per al nostre bé i el dels nostres germans.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Dia del Seminari, la vida és vocació (16 de març de 2025)

El seminari és una història real, és la història d'uns joves que s'han sentit cridats per Déu i ho han deixat tot, tot, present i futur, per anar amb Jesús i fer el que ell va fer. És la història real d'un misteri d'amor del qual sovint no en som gaire conscients i que no valorem ni apreciem prou.

Diu l'evangelí de sant Mateu que Jesús, un dia, «tot caminant vora el llac de Galilea veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els diu: Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes. Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir...» (Mt 4, 18-22).

Ens hem acostumat i ens sembla normal que hi hagi mossens i seminaristes. Ens sembla normal que hi hagi un mossèn a la parròquia? A cada parròquia? Però la realitat és que no ho és gens de normal. És un misteri de la gràcia. Ens falta admiració i agraïment pel qual Déu fa en la vida d'uns germans nostres per entregar tota la vida al servei de l'evangelí, al servei de Déu i dels altres.

Els apòstols Pere i Andreu, i després la resta dels dotze, reberen la crida de Jesús, però la realitat és que tots hem rebut una crida, tots tenim una vocació, tots som fruits d'una crida d'amor. La vida és vocació, que vol dir crida. Aquesta és la conclusió del Congrés de vocacions que fa uns dies s'ha celebrat amb l'objectiu de valorar el sentit de la vida com a vocació. Primer hem rebut la crida a la vida, després al baptisme, i això en un camí concret per a cada un, un camí personal, únic i irrepetible, perquè ningú el pot fer per mi aquest camí, només jo. La vocació universal a la santedat és l'objectiu de la nostra vida: viure amb ell, conèixer el seu amor, viure com a fills de Déu sabent-nos i sentint-nos estimats per ell, comunicant aquest amor als qui ens envolten. La crida a viure amb ell és el que també en diem crida a la santedat. I dins d'aquesta crida Déu ens dona la vocació a un camí concret, una vocació concreta, i el sacerdoti és la vocació a consagrar tota la vida a Déu units a Crist Sacerdot.

El ministeri sacerdotal és una crida dins de la crida. Una vocació de servei als germans, a ser portadors de l'amor de Déu i de la seva gràcia salvadora. La crida a una consagració de tota la vida i de tot l'ésser a Jesús, com va fer ell; a pregar pels germans i a pregar Déu en nom dels germans, a lloar-lo en nom de la creació, a oferir la vida com a sacrifici en l'únic sacrifici redemptor de l'amor de Crist.

Un any més arribem al «Dia del Seminari», dia per pregar i per ajudar materialment també a aquells que s'estan preparant per a viure aquesta crida i per aquells que el Senyor vol cridar a aquest ministeri. Deia Sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars: «el sacerdoci és el misteri del Cor de Jesús». Perquè la vida de cada sacerdot, de cada prevere i de cada diaca és un misteri de l'amor de Déu, de l'amor del seu Cor als germans.

Sí, la vida de cada un dels que es preparen i dels que exerceixen el ministeri és una història real i una manifestació de l'amor de Déu al món. Ell ha pres les seves vides per fer-se-les seves, vol revivre la seva vida en cada un d'ells. Donem, doncs, gràcies a Déu pel do dels sacerdots i preguem tots, tota la comunitat cristiana, perquè el Senyor els doni forces per a ser-li fidels i cridi molts a seguir-lo en aquest camí.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Déu té set de tu (23 de març de 2025)

Vivim més connectats que mai, podem relacionar-nos amb persones a l'altra banda del planeta, però alhora experimentem moltes dificultats per a la concentració i l'aprofundiment en nosaltres mateixos i en allò que vivim. Estem exposats a un bombardeig d'estímul constant, la dispersió és un dels mals que afecten a molts avui dia i evidentment, aquest ambient no és gens propici al silenci i a la pregària. I aquest aspecte de la pregària és un dels elements essencials per a la vida cristiana i que se'ns proposa especialment en el temps de Quaresma.

Preguntem-nos: quant de temps dediquem a passar pel cor a la presència de Déu les situacions i persones que ens trobem cada dia? I la nostra pregària, és ràpida perquè tenim mil coses a fer? La pressa és un mal del nostre temps. I sense adonar-nos-en, poc o molt va impregnant la nostra vida espiritual.

Sant Ignasi, en els seus exercicis espirituals diu que «no el molt saber sacia i satisfà l'ànima sinó sentir i gustar les coses internament». La multiplicitat de coses que vivim, de coneixements que adquirim, de converses que tenim no ens asseguren viure una vida plena, sinó simplement una vida «ocupada», i també caldria dir distreta, o sigui dispersa. D'aquí la necessitat d'aturar-se, de fer silenci i deixar que s'iniciï així un diàleg entre Déu i la nostra ànima, perquè aquest és l'ofertament que ell ens fa.

Sabem que en el dia a dia ens és molt difícil aturar-nos, per això, una bona eina que ens podria ajudar és realitzar recessos fora de casa, en un lloc propici que ens ajuda a deixar per un moment les nostres ocupacions, on poder dedicar un temps llarg al Senyor.

Moltes de les trobades amb Déu que narra l'Antic Testament succeeixen en llocs apartats: el desert, lloc per antonomàsia de trobada de Déu amb el seu poble durant l'Èxode, la muntanya, el Tabor, el Sinaí, Sió. I també tenim l'exemple de Nostre Senyor, passant-se llargues nits de pregària per trobar-se amb el seu Pare després de jornades extenuants de predicació i guarició de malalts.

A nosaltres què ens vol dir això? Que malgrat que tinguem moltes ocupacions, és important dedicar estones llargues i reposades, tranquil·les, serenes a l'oració, apartades de l'activitat, com les que passava Crist pregant el Pare. La raó és que estem convidats a una pregària íntima amb el Senyor, on l'ànima es troba amb Déu el seu creador i el seu Espòs. En nosaltres ha d'haver-hi aquesta set que ens faci dir al Senyor com l'esposa del Càntic dels Càntics: «Posa'm com un segell sobre el teu cor, com un segell sobre el teu braç, perquè l'amor és fort com la mort, la passió, inexorable com l'abisme» (Ct 8,6).

La Quaresma és un temps apropiat per a donar resposta a aquesta crida a la intimitat i la unió amb Déu, que és el que estem cridats a viure tots. Dedicar dins les possibilitats de cadascú, uns temps especials al Senyor, de recés, de pregària profunda. I la motivació principal no ha de ser satisfer la nostra ànima, sinó que això en serà la conseqüència. La motivació principal és l'oferiment que ell ens fa i que ell ho vol. Preguem, dediquem temps al Senyor perquè Ell té set de nosaltres. És el que va experimentar santa Teresa de Calcuta en la seva vida, com el Senyor li deia: «Tinc set de tu».

Vivim més connectats que mai, però preguntem-nos: i amb Déu? Què estic disposat a fer o a deixar de fer per tal de viure aquesta intimitat amb Déu? Ell té set del teu amor i tu en tens d'Ell.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Era foraster i em vau acollir (30 de març de 2025)

Aquest dissabte celebrem a la nostra diòcesi la Jornada diocesana dels Migrants. Va ser l'any 2023 quan es va crear a la diòcesi la Delegació episcopal de Migrants i l'any següent es va celebrar la primera jornada diocesana. Es tracta doncs d'un àmbit pastoral relativament nou a la nostra diòcesi, però que respon a un anhel i una realitat que s'ha anat fent present i que en els darrers temps s'ha incrementat notablement.

Els canvis socials esdevinguts en aquests inicis del segle en el món han comportat fluxos migratoris des d'àmplies zones del Tercer Món fins a les nostres terres occidentals. Moltes són situacions sovint viscudes amb dolor i que demanen una resposta de les nostres comunitats no sempre fàcil de donar. Altres moviments migratoris no són tan durs i complexos, però que també demanen un acompanyament i un ajut.

Com a Església tenim ben presents les paraules del Senyor al judici final en l'evangeli de Sant Mateu, «*era foraster i em vau acollir*» (Mt 25.35) i aquesta invitació ressona una vegada i una altra en el cor dels cristians i de totes les persones de bona voluntat. Però en realitat ens podríem preguntar qui és el foraster. És que no en som tots de forasters en aquest món? Diu el salm: «Soc foraster en aquesta terra, no m'amaguis els teus manaments» (Sal 119, 19).

El papa Francesc, en la butlla *Spes non confundit* de convocatòria del jubileu que estem celebrant fa referència a com aquest és un dels àmbits que «necessiten de la presència salvífica de Déu i que requereixen ser transformats en signes d'esperança» (núm. 7). «No poden faltar signes d'esperança vers els migrants, que abandonen la seva terra a la recerca d'una vida millor per a ells i per a les seves famílies» (núm. 13).

Aquesta és una realitat cada vegada més present al nostre món, però no és una situació nova per a l'Església. Ja els apòstols es van trobar immersos en una societat multicultural, diversa, i amb el seu testimoniatge i la seva vida van portar-hi la llum de l'evangeli. Sens dubte que Pere i Pau a Roma es van haver de moure en un context semblant, en el que ells mateixos eren forasters.

La nostra societat és el resultat d'un procés evolutiu de segles en el que les migracions al llarg de la història ha generat, amb el pas dels anys la confluència de cultures i sensibilitat diferents, i és una riquesa que nosaltres

no podem malmetre amb actituds egoistes, individualistes o depreciatives per part d'uns o d'altres.

Des de la Delegació episcopal de Migrants i tota l'Església diocesana hem de treballar per impulsar i animar l'acció evangelitzadora amb aquests germans respectant la seva sensibilitat, evitant tancaments i rebutjos per tal que es trobin amb el Senyor, amb l'objectiu que se sentin integrats a les comunitats cristianes, part d'una veritable família. «Era foraster i em vaucollir», aquest és el missatge que ens deixa l'evangeli en aquesta Jornada.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Campanya contra la crítica (6 d'abril de 2025)

La Quaresma és temps de conversió. I un aspecte que fora bo de revisar en aquest temps quaresmal és la necessitat de convertir-nos de la crítica i la murmuració. Ens és més fàcil obrir la boca per criticar i condemnar, tendim més a fixar-nos en els defectes i errors dels altres que no pas intentar comprendre'ls i buscar factors que els puguin disculpar. Més d'una vegada el Papa Francesc ha demanat als cristians que «tanquem les portes a la gelosia, enveges i murmuracions que divideixen i destrueixen les nostres comunitats».

Però la realitat és que ens agrada molt això de tirar pedres als altres; amb facilitat opinem i donem sentències sobre el que fan o deixen de fer. La murmuració i la crítica són massa presents entre nosaltres i també ens és habitual això de passar les culpes a un altre. Són molt pocs els qui són capaços d'assumir les responsabilitats que els hi pertoquen i massa sovint veiem com es passen la factura els uns als altres. Ningú vol assumir la responsabilitat quan alguna cosa, algun projecte, no surt bé o no acaba com nosaltres voldríem.

És una tendència humana que està en relació també amb el tema de la manca de compromís, de la por al compromís. Assumir la mateixa culpa, les mateixes responsabilitats vol dir assumir el nostre compromís davant dels altres. No volem responsabilitats, i a la vegada tenim molta facilitat per demanar comptes als altres. Passa en l'àmbit de la família, del treball, de la política i de l'economia, en les nostres relacions humanes en general i moltes vegades sense el més petit sentit d'autocrítica.

L'evangelí d'aquest diumenge ens presenta el cas d'una dona acusada d'adulteri i condemnada pels jueus a ser apedregada. Li pregunten a Jesús què han de fer i ell, després d'uns moments de silenci, els fa adonar de la fragilitat del seu judici i de la seva responsabilitat amb unes senzilles paraules: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». (Jn 8, 1-1).

L'experiència ens ensenya que els nostres judicis humans són molt febles i sovint erronis, i a l'evangelí Jesús ens diu també: «No judiqueu i no sereu judicats. Perquè tal com judiqueu sereu judicats, i tal com mesureu sereu mesurats. Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu?» (Mt. 7, 1.-3).

Aquest és un propòsit que ens podríem plantejar en aquesta Quaresma, llençar una campanya contra la crítica i la murmuració. Allunyar de nosaltres el vici de la murmuració. Un propòsit de veritable conversió que ens farà bé a nosaltres i a tots aquells que ens envolten.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Una Setmana Santa especial (13 d'abril de 2025)

En el context d'aquest any jubilar que celebrem, iniciem aquest cap de setmana la Setmana Santa amb la tradicional celebració del Diumenge de Rams. És una celebració molt arrelada en el poble cristià que aplega famílies, infants, joves i adults a les places de les nostres esglésies per commemorar l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem.

Aquest any jubilar, en el que celebrem el 2025 aniversari del naixement de Crist, està marcat pel signe de l'esperança, tal com el papa Francesc ens ho va indicar en la butlla de convocatòria amb el títol «L'esperança no defrauda» (*Spes non confundit*). És per això que voldria en aquest escrit tenir una mirada des de l'esperança sobre aquestes celebracions centrals en la vida de l'Església i que ens acompanyen en la nostra cultura i la nostra societat.

El Diumenge de Rams recordem un fet central en la vida de Jesús, recollit pels evangelis anomenats sinòptics, i és la seva entrada a la ciutat de Jerusalem muntat sobre un pollí. Aquest esdeveniment és el pòrtic de tot el desenllaç posterior que culminarà en aquella mateixa setmana en la

seva passió i mort. Jesús entra com a Rei a la ciutat de David, com ho feien els reis antics i enmig d'explosió de joia i de goig. La gent aclama Jesús com el Messies, el Senyor que entra a la ciutat per alliberar el seu poble. D'alguna manera aquest fet fa rebrotar i desvetlla l'esperança en un poble que vivia en l'expectació i esperava i anhelava el seu alliberament. Jesús és el centre de l'esperança per a tots nosaltres, per a tantes i tantes persones que troben en Ell el sentit de la vida i l'alliberament del pecat.

Però l'esperança autèntica no és un acte d'optimisme, com recorda Francesc, l'esperança es viu en el realisme de la vida concreta, amb les seves dificultats i goigs. A les nostres vides podem trobar moments d'esperança il·lusòria, que és una projecció dels nostres desitjos humans, de les nostres necessitats, o una sortida als nostres patiments. L'esperança d'aquell poble que aclamà Jesús es tornarà un crit de dolor quan el Divendres Sant recordem que van clamar tot dient: *Crucifiqueu-lo*.

L'esperança cristiana va més enllà. No parteix de nosaltres, sinó de l'amor de Déu. D'un amor infinit que es fa home en Jesús i que comparteix amb els éssers humans aquest amor, especialment amb els més necessitats de la societat. Un amor que es manifestarà especialment en la successió d'esdeveniments de la seva passió, mort i resurrecció.

Un amor que es mostrarà en el servei i el rentament dels peus dels seus deixebles com a signe del qual els deixebles han de fer els uns als altres, com recordarem el Dijous Sant. Un amor que esdevé perdó i misericòrdia davant la debilitat i feblesa humana, en els moments de traïció, de negació, de condemna o d'abandonament com trobarem el Divendres Sant. Un amor en definitiva que és més fort que la mort, que venç la mort i que ressuscita com celebrarem el diumenge de Pasqua. Si l'esperança cristiana neix de Déu, aquesta esperança es manifesta en tots els moments en què l'amor de Déu es posa en evidència enmig del pecat, del dolor i de la mort, perquè l'esperança cristiana neix de Déu i arriba fins a Déu, la meta del nostre pelegrinatge a la terra.

Us convido doncs a contemplar la veritable esperança fundada en l'amor de Déu i que aquests dies acompanyarem a través de les celebracions i les pregàries en els temples, les processons i els Via Crucis pels carrers dels nostres pobles i ciutats. I us convido a fer-ho tenint present Maria, la Mare de Déu, que acompanyà el camí de dolor del seu fill, que estigué dreta al peu de la creu i que enmig del dolor rebé un nou encàrrec com a Mare dels germans del seu fill, Mare dels homes i dones del món sencer. Ella experimentà com ningú la gran joia de la Resurrecció.

Tant si us quedeu a les vostres comunitats parroquials habituals, com si aprofiteu per descansar en segones residències i participar allà dels oficis, a tots vosaltres us desitjo una bona i profitosa Setmana Santa!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

El Déu de les sorpreses (20 d'abril de 2025)

Hem arribat a la Pasqua. El poble d'Israel celebrava el pas del Senyor que els va alliberar. Avui celebrem també el pas del Senyor entre nosaltres, el seu pas d'aquest món al Pare, el seu pas victoriós que ens allibera i ens dona una nova vida. Avui Crist ha vençut la mort, i amb Ell, amb la seva resurrecció, tot canvia.

La Resurrecció no és només un esdeveniment del passat, un miracle llunyà que recordem amb emoció. La Resurrecció és una realitat present ara perquè ell és present a les nostres vides i en el món. I la seva presència és una força viva, una esperança nova que travessa el nostre temps, les nostres ombres, i ens crida a aixecar-nos, a començar de nou, a viure amb sentit.

Vivim en un món que sovint sembla més aviat una tomba: guerres que no acaben, desigualtats que s'agregen, pors que ens paralitzen. Hi ha molta gent que viu sense esperança, atrapada en la tristesa, el cansament, la soledat. Molta gent pensa que amb la mort tot s'acaba, i llavors, quin sentit té la vida? Quin sentit té la lluita de cada dia? Quin sentit hauria tingut per a Jesús la seva vida en aquest món si tot s'hagués acabat a la creu?

Però Déu és el Déu de les sorpreses. I la sorpresa la van tenir aquelles dones que van anar de matinada al sepulcre amb Maria Magdalena. I així va arribar la notícia que ho capgira tot: Jesús ha ressuscitat! I això no és només per a Ell. És per a nosaltres. Però què vol dir això avui? Vol dir que la vida té l'última paraula, no la mort. Vol dir que el mal no venç. Que l'amor és més fort. Que hi ha una llum que no s'apaga, per més que la nit sembli llarga.

La Resurrecció és una crida a transformar el món: a creure que és possible el perdó, la reconciliació, la pau. A ser homes i dones pasquals: portadors d'alegria, missioners d'esperança, constructors de ponts, sembradors de vida nova. Però per anunciar això al món d'avui, no n'hi ha prou amb

paraules. El món necessita testimonis. Homes i dones que visquin amb esperança, que estimin sense cansar-se, que sàpiguen aixecar-se després de caure. Crist ressuscitat es fa present en cada gest de compassió, en cada pas cap a la justícia, en cada llavor de fraternitat, perquè ell és la vida i és viu: «Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28, 28).

Deixem-nos sorprendre avui com les dones que trobaren el sepulcre buit. I sortim, com elles, a anunciar que Jesús és viu. Que viu en nosaltres. Que viu en tot aquell que estima. Deixem-nos sorprendre per Déu cada dia, cada moment de la nostra vida. No vulguem controlar-lo, deixem-li a Déu ser Déu.

Bona Pasqua a tothom!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Maria, misericòrdia de Déu (27 d'abril de 2025)

Fa mil anys que la santa muntanya de Montserrat acull, enmig de roques i silenci, una presència maternal que ha consolat generacions de pelegrins. Montserrat és un espai on Déu ha volgut plantar una llar per a la seva Mare, és un monestir, però és sobre tot un santuari de Maria, on els seus fills hi puguin trobar refugi. I des d'allí, la mirada de la Moreneta –dolça, serena, forta– ha estat per a molts com un bàlsam enmig del camí, un lloc on descansar l'ànima.

Aquest any, celebrem amb goig el mil·lenari de Montserrat. Mil anys de presència de Maria, i ho fem també en el marc d'un any jubilar, amb el lema «Pelegrins d'esperança». Potser aquesta expressió ens toca d'una manera especial: perquè tots, d'una manera o altra, estem fent camí amb un desig al cor. Tots portem a dins una esperança que no volem perdre, tot i les dificultats, les pors, les decepcions. I Maria, com a Mare, camina amb nosaltres.

Ella també va ser pelegrina. Va anar de pressa a casa d'Elisabet per portar-li el seu fill. Va fugir cap a Egipte per protegir Jesús. Ens la podem imaginar pujant a Jerusalem cada any per Pasqua. I sobretot, va estar dreta al peu de la creu, sense fugir, sense deixar-se vèncer per la desesperança. En aquell moment, Jesús la va lliurar a l'Església com a mare: «Aquí tens

la teva mare» (Jn 19,27). I des de llavors, la seva missió és acollir-nos, sostenir-nos, i ajudar-nos a viure amb fe els misteris de Déu.

Aquest diumenge celebrem també la festa de la Divina Misericòrdia. Per a molts, Montserrat és el lloc on han tornat a començar, on han pogut experimentar aquesta misericòrdia, on han plorat en silenci, han posat davant de Maria el que no sabien com dir, i han sentit que eren acollits sense condicions. La misericòrdia de Déu és això: un amor que no demana credencials, que no fa càlculs, que estima perquè sí. I Maria, que l'ha experimentat en la seva pròpia vida, ens la fa propera.

Quan pugem a Montserrat –físicament o amb el cor–, no ho fem com turistes, sinó com fills que tornen a casa. Com pelegrins que saben que només en Déu hi ha la pau profunda. La mirada de Maria ens acompanya i ens ensenya a mirar com ella. A no ser durs amb els altres, ni amb nosaltres mateixos. A tenir un cor misericordiós com el del seu Fill. I també a viure amb esperança, perquè, com diu sant Pau, «l'esperança no defrauda, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors» (Rm 5,5).

Montserrat és una muntanya des d'on la mística font de l'aigua de la vida raja al cor de casa nostra. Sempre que pugem Maria hi és, oferint-nos Jesús amb aquell gest senzill i profund que mostra la imatge de la Moreneta: el Nen assegut a la seva falda, i ella indicant-lo amb la mà. És com si ens digués: «Aquí tens el teu Déu. Mira'l. Escolta'l. Estima'l.»

Aquest any, fem-nos pelegrins sigui pujant a Montserrat sigui amb la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat. Que puguem dir com Mn. Cinto i tants altres devots de Montserrat: «Feliços ulls, Maria, els que us vegin! Feliç el cor que s'obri a vostra llum!»

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de març

- Dia 1: Trobada diocesana de Verges consagrades al Bisbat a les 11h
Confirmacions a la parròquia de Santa Perpètua de Mogoda a les 19h
- Dia 2: Confirmacions al Centre Penitenciari de Quatre Camins, a La Roca del Vallès, a les 17h
- Dia 3: Recés de Quaresma per al clergat al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès a les 11h
- Dia 4: Reunió de rectors i formadors de seminaris de Catalunya al Seminari conciliar de Barcelona a les 10h
Reunió de delegats de pastoral vocacional de Catalunya al Seminari conciliar de Barcelona a les 12h
Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona al Bisbat de Terrassa a les 17h
- Dia 5: Visites programades
Missa amb benedicció i imposició de la cendra a la Catedral a les 20h
- Dia 6: Visites programades
Comissió d'abusos de menors i adults vulnerables al Bisbat a les 13h
Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics al Bisbat a les 19h
- Dia 7: Consell episcopal amb delegats generals al Bisbat a les 11h
- Dia 8: Missa amb ritu d'elecció dels catecúmens a la Catedral a les 20h
- Dia 9: Missa amb benedicció i col·locació d'una imatge de la Mare de Déu de la Salut a la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès a les 11h
- Dies 11-12: Visites programades
- Dia 13: Visites programades

Reunió de la Comissió per al Diaconat permanent de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a l'Arquebisbat de Barcelona, a les 17h

Dia 14: Trobada d'adolescents al Seminari diocesà, a Valldoreix, a les 18h

Trobada de joves de la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell a les 21h

Dia 15: Jornada de Portes Obertes al Seminari diocesà, a Valldoreix, de les 10h a les 17h

Vetlla de pregària per les vocacions al Seminari diocesà a partir de les 19h

Dia 16: Recés de quaresma per a laics organitzat per la Delegació general de Laïcat, Família i Vida a les 9.30h al Col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat del Vallès

Missa de La 2 de TVE al Noviciat de La Pureza de María, a Sant Cugat del Vallès, amb motiu del Dia del Seminari, a les 10:30h

Dies 17-18: Curs de renovació pastoral al Bisbat

Dia 18: Visites programades

Dia 19: Consell Diocesà de Càritas al Bisbat a les 11h

Missa de la trobada de Seminaris de Catalunya, amb motiu de la solemnitat de Sant Josep, al Seminari diocesà, a Valldoreix, a les 19:30h

Dia 20: Visites programades

Dia 21: Consell Presbiteral al Bisbat a les 11h

Acte de celebració del 10è aniversari de l'empresa APASOMI, de Càritas diocesana de Terrassa, al teatre parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres, a Sabadell, a les 17h

Dia 22: Missa en ritu hispano-mossàrab a la parròquia de Sant Pere de Terrassa a les 19h

Dies 23-28: Exercicis espirituals per a preveres, predicats pel Sr. Bisbe, a la Casa d'espiritualitat de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui

Dia 29: II Jornada diocesana de Pastoral amb Migrants a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell a partir de les 10h

Dies 30-31: Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid

Mes d'abril

Dies 1-4: Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid

Dia 5: Trobada diocesana d'escolans al Seminari de Valldoreix de les 10h a les 17h.

Missa presidida pel Sr. Bisbe en la Trobada d'escolans al Seminari diocesà, a Valldoreix, a les 12:30h

Dia 6: Missa presidida pel Sr. Bisbe a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa a les 11h

Dia 8: Visites programades

Dia 9: Missa en el centenari del naixement de la M. María de Jesús Velarde, fundadora de les Filles de Santa Maria del Cor de Jesús, al Col·legi El Pinar de Nuestra Señora, a Valldoreix, a les 9:30h

Visites programades

Conferència quaresmal del Sr. Bisbe: "Viure en l'Esperança: Any Jubilar" a la Catedral a les 19h i celebració de l'Eucaristia a les 20h

Dia 10: Visites programades

Dia 11: Reunió del Consell Episcopal a les 10h

Dies 11-12: Convivència dels seminaristes al Monestir de Montserrat

Dia 13: El Sr. Bisbe presideix la Benedicció de Rams a la Pl. Vella i la celebració de l'Eucaristia a la Catedral a les 12h

Dia 15: El Sr. Bisbe presideix la Missa crismal a la Catedral a les 11h.

Dia 16: Visites programades

- Dia 17: El Sr. Bisbe presideix la Missa vespertina en la Cena del Senyor a la Catedral a les 19h
Procesi3n del Encuentro al barri de Les Arenes de Terrassa a les 21h
- Dia 18: Serm3n de les 7 paraules a Sant Pere de Terrassa a les 10h
El Sr. Bisbe presideix la Celebraci3n de la Passi3n del Senyor a la Catedral a les 12h
El Sr. Bisbe presideix Via Crucis pels carrers del centre de Terrassa a les 20h
- Dia 19: El Sr. Bisbe presideix la Vetlla pasqual en la Nit Santa a la Catedral a les 22h
- Dia 20: El Sr. Bisbe presideix Missa de Pasqua amb Benedicci3n Apost3lica a la Catedral a les 12h
- Dia 24: Visites programades
- Dia 25: El Sr. Bisbe presideix la Missa patronal de l'Escola Mare de D3u de Montserrat a la parr3quia de Sant Pere de Rub3 a les 11:30h
- Dia 26: 173 Aplec de Malalts al Santuari de la Mare de D3u de la Salut, a Sabadell, a partir de les 11h
- Dia 27: Confirmacions a la parr3quia de Sant Menna de Sentmenat a les 12h
- Dies 27-28: Trobada de preveres joves a la Casa d'espiritualitat de la Mare de D3u de Montserrat, a Caldes de Montbui
- Dies 29-30: Confirmacions d'alumnes del Col·legi El Pinar de Nuestra Se3ora de Valldoreix, a la Catedral, a les 17:30h
- Dia 29: Missa funeral per l'etern descans de S. S. Francesc a la Catedral
- Dia 30: Visites programades

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments

Mn. Julio Ramiro Castillo Barreto CORC, vicari a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Comunicacions de Vicaria General

A l'atenció del clergat diocesà, religiosos amb càrrec pastoral, membres dels consells diocesans, responsables de les fundacions i associacions, col·laboradors i treballadors del Bisbat

Terrassa, 21 de març de 2025

Benvolguts:

El Sr. Bisbe ha decidit implantar un sistema de compliment normatiu (compliance), per la transparència, la responsabilitat i el compliment de les nostres obligacions legals i ètiques.

Aquest sistema de compliment normatiu no és només una formalitat, sinó una eina clau per garantir que totes les nostres activitats es desenvolupin dins del marc legal i ètic que ens guia. Amb això, busquem prevenir riscos, enfortir la nostra cultura d'integritat i garantir que actuem amb els més alts estàndards de responsabilitat.

Per dur a terme aquesta implantació, hem constituït una Unitat de Compliment Normatiu, formada per Mn. Carles Cahuana i els Srs. Francesc

Busquets i José Rafael Rich, que tindran la missió de supervisar i desenvolupar les accions necessàries perquè aquest sistema funcioni de manera efectiva.

Podeu consultar tots els detalls fent clic a l'enllaç anomenat Sistema de Compliment Normatiu, que apareix després de l'apartat dedicat al Servei Diocesà d'Atenció a les Víctimes d'Abusos de Menors i Adults Vulnerables.

A més, com a part d'aquesta iniciativa, hem posat en marxa un **canal ètic**, un espai segur i confidencial on qualsevol de vosaltres podrà comunicar irregularitats o dubtes relacionats amb el compliment normatiu. El seu propòsit és ajudar-nos a detectar i abordar qualsevol situació que pugui comprometre els nostres valors i principis.

Sabem que la implementació d'aquest sistema requereix el coneixement i la implicació de tothom. Per això us animem a participar-hi activament i a contribuir amb el vostre compromís i responsabilitat.

En posteriors comunicacions rebreu la informació i documentació que requerirà l'aplicació d'aquest nou sistema tant a les parròquies com a les entitats jurídiques dependents del Bisbat.

Quedem a la vostra disposició per a qualsevol consulta o aclariment que necessiteu. Gràcies pel vostre suport i per fer de la nostra diòcesi un espai de confiança i respecte.

Rebeu una cordial salutació,

Mn. Fidel Catalán Catalán
Vicari general i Moderador de Cúria

Comunicacions de Secretaria General

Exercicis Espirituals

Terrassa, 18 de març de 2025

Benvolgut mossèn:

De cara als Exercicis espirituals que comencen el proper diumenge 23 de març i als quals constes com a inscrit, t'envio la següent informació:

1. L'arribada serà diumenge a les 20h per instal·lar-se, sopar a les 20:30h i fer la introducció als Exercicis.
2. S'ha de portar alba, estola morada i blanca, Bíblia i litúrgia de les hores.
3. El cost total de la pensió és de **300** euros i s'abonaran, en concepte "Mn. N. Exercicis Espirituals preveres" al C/C ES52 2100 3385 3922 0008 4815, a través de donatiu Bizum amb el codi 00023, o en efectiu a la Secretaria General del Bisbat abans de divendres 21 de març.
4. Els Exercicis espirituals s'acabaran divendres 28 havent dinat.
5. Els Exercicis, com ja és habitual, seran a:

Casa Mare de Déu de Montserrat
Passeig del Remei s/n
08140 CALDES DE MONTBUI
Tel: 93 865 44 96 — 697 84 05 59

Rep una cordial salutació,

Mn. Eduardo Pire Mayol
 Secretari General i Canceller

Missa Crismal

A l'atenció dels preveres i diaques de la diòcesi

Terrassa, 31 de març de 2025

Benvolgut Mn.:

Com ja sabeu, ens trobarem el proper **Dimarts Sant, dia 15 d'abril**, per la celebració de la **Missa crismal** en la qual el Sr. Bisbe consagrarà l'oli per al sant crisma i beneirà els sants olis dels malalts i els catecúmens. També renovarem les promeses sacerdotals del dia de la nostra ordenació. En aquesta celebració, com ens recorda el Sr. Bisbe, felicitarem Mn. Xavier Aróztegui, Mn. Juan Bautista Fernández i Mn. Ramon Tarrés, que arriben a les seves noccs d'or sacerdotals, i també Mn. Iñàqui Ballbé, Mn. Prakash-Rao Chukka, Mn. Narcís Puig, Mn. Francisco Fernández Atienza i Mn. Francisco Javier Sánchez Soto, que enguany celebren els 25 anys de la seva ordenació presbiteral.

La missa serà a les **11 del matí a la Catedral**. Per a la concelebració, cal portar només alba. Les estoles i casulles les trobareu a la Catedral. Els preveres i diaques ens revestirem a la capella del Santíssim; immediatament després de revestir-nos anirem a la nau central, i ens asseurem al lloc assenyalat per a nosaltres.

Com habitualment, en acabar la celebració, us podreu proveir dels sants olis per a les vostres parròquies i esglésies davant de l'entrada del columbari de la Catedral (al centre de la nau a mà esquerra).

En acabar la celebració eucarística, tindrem el dinar de germanor a dos quarts de dues del migdia (13:30h) a la Fundació Busquets (Carrer del Doctor Cabanes 27, 08221 Terrassa). El cost del dinar serà de **25€** que es poden abonar **aquell dia en efectiu** o bé a través de **donatiu Bizum** amb el codi **00023**.

Per a una millor organització us demanem que **comuniqueu la vostra assistència**, tant a la missa com al dinar, a aquesta Secretaria General, **abans de dimecres 9 d'abril** trucant al Bisbat en horari d'oficina (93 733 71 20) o bé a través del següent enllaç: <https://forms.office.com/e/xcB8Ba5CWG>.

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral

El divendres 21 de març a les 11h el Sr. Bisbe va presidir la reunió ordinària del Consell Presbiteral de la diòcesi. En aquesta sessió es va reflexionar sobre dos temes principals. Per un banda una reflexió sobre el presbiteri diocesà, el que hi ha i el que cal potenciar. I per l'altra una informació sobre la situació actual i les propostes de futur de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol.

En primer lloc el Sr. Bisbe va introduir la reflexió sobre el presbiteri diocesà i els diversos consellers feren diferents aportacions a partir de tres preguntes: què esperes del presbiteri i del bisbe, què tenim i què cal potenciar, i què trobem a faltar. Entre altres, es feren les següents aportacions:

- Del presbiteri s'espera fraternitat, comprensió, discreció, estimació, sentit de família. Donem gràcies a Déu per la comunió que tenim i el bon ambient. Més vida comunitària. Proximitat, empatia, evitar indifèrència, servei, ajudar-se, escoltar sense por a estimar, conscients que som vulnerables. Acompanyament i diàleg, cuidar el que ens uneix, entendre a cadascú, interactuar, estar més pendents dels altres. Portem un tresor en gerros de terrissa. Que tots siguem u no des de la psicologia sinó des de la primacia de Crist.
- Del Sr. Bisbe s'espera més acompanyament, escoltar, cuidar els preveres. Governar, marcar línies. Més claredat per saber cap a on anem. Que sigui pont entre les diverses realitats diocesanes.
- Respecte al que cal potenciar s'ha subratllat més treball en equip, concentrar esforços, ser més creatius. Ajudar-nos espiritualment, acompanyar espiritualment, psicològica i emocional. Afavorir-ho amb ajuts econòmics. Potenciar el sentit arxiprestal, pregar, celebrar i reflexionar junts. Cal conversió pastoral, tenir sentit de la creu que ens acompanya. Cal una conversió profunda, amb formació creixent i vertebració humana. Tenir una visió sobrenatural i una pastoral més guaritiva. Les trobades a nivell de bisbat, fins i tot si poguessin ser mensuals.

- Es troba a faltar més referents sacerdotals, remar tots en la mateixa direcció, amb impuls evangelitzador. Avançar-nos primer nosaltres, estar atents als altres, especialment als que no veiem gaire. Tenir una mirada més ampla en l'exercici del ministeri. Cuidar la formació humana, espiritual i intel·lectual.

A la segona part de la reunió hi participà Mn. Sadurní Rodríguez, Director de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, que va presentar la memòria anual de les activitats que es realitzen a la residència i de l'acompanyament material, psicològic i espiritual dels residents de les tres diòcesis. Va presentar també el projecte de futur de l'edifici del Convictori, que serà una residència mixta oberta al barri, amb alguns serveis propis i altres en comú amb la residència sacerdotal. Aquesta nova residència ajudarà econòmicament al sosteniment de la residència sacerdotal. Els consellers s'interessaren pels projectes i agrairen la informació i la dedicació tan acurada als preveres grans.

Crònica diocesana

El bisbe Salvador es reuneix amb les Verges Consagrades

El dissabte 1 de març, el bisbe Salvador va tenir una trobada amb les Verges Consagrades de la diòcesi a l'edifici del Bisbat de Terrassa. L'encontre va començar amb la celebració de la Missa, seguida d'una xerrada de la Hna. Glenda sobre la missió de les verges consagrades i una reflexió d'Alicia González sobre l'inseriment de l'*ordo virginum* en la vida diocesana. El bisbe va cloure la trobada amb una reflexió, pregària i informacions diocesanes.

Recés de Quaresma per a sacerdots i diaques

El dilluns 3 de març, el clergat diocesà va participar en un recés al Centre Borja de Sant Cugat, predicat per Mn. Lluís Sunyer, que va convidar a redescobrir les arrels del ministeri i a caminar sinodalment com a fills de Déu.

Reunió del Consell Episcopal amb els Delegats Generals

El divendres 7 de març el bisbe Salvador i el seu Consell Episcopal es va reunir amb els 5 delegats generals. Després que cada delegat general presentés la situació del seu àmbit i el treball de les delegacions episcopals que en formen part, s'inicià una reflexió més ampla sobre els objectius de la diòcesi per al proper curs, a partir de la constatació de la realitat i les necessitats de cada àmbit de la pastoral diocesana. Aquesta reflexió sobre els objectius el bisbe Salvador la continuarà amb altres àmbits i consells diocesans. A la reunió es va donar forma també a la propera edició de les Jornades Transmet, en el mes de novembre

Més de 20 adults rebran el baptisme a Pasqua

El dissabte 8 de març al vespre, a la Catedral, el Sr. Bisbe ha presidit la Missa del I Diumenge de Quaresma amb el ritu d'inscripció del nom dels catecúmens que rebran els sagraments de la iniciació cristiana aquesta Pasqua. Concelebrada per Mn. Xavier Farrés, ha comptat amb més de 20 catecúmens de diverses parròquies. En els darrers anys, creix el nombre d'adults que descobreixen la fe i es preparen per rebre els sagraments, amb el suport de la Delegació Episcopal per al Catecumenat.

Romeria de Sabadell a Montserrat

Els dies 8 i 9 de març es va celebrar la 129a Romeria de Sabadell a Montserrat, organitzada per l'Acadèmia Catòlica i les parròquies de la ciutat. Malgrat la pluja, més de 200 persones hi van participar, amb una notable presència de joves. El diumenge es va fer l'ofrena del ciri votiu a l'Abat, i la Missa va ser presidida per Mn. Xavier Farrés.

Recés vocacional a Sant Cugat pel Dia del Seminari

El diumenge 16 de març, la Delegació de Laïcat, Família i Vida va organitzar un recés vocacional de quaresma al Col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat. La jornada va incloure pregària, reflexió sobre el Congrés de Vocacions de Madrid i la Missa retransmesa per TVE 2, presidida pel bisbe Salvador, qui després va oferir una meditació sobre la vocació cristiana.

El Seminari de Terrassa celebra el Dia del Seminari amb dues jornades especials

El divendres 14 de març, el Seminari de Terrassa a Valldoreix va acollir una trobada d'adolescents amb més de 200 participants, organitzada juntament amb la Delegació de Joventut. La jornada va incloure testimonis vocacionals, pregària i un espai de convivència amb els seminaristes.

L'endemà, dissabte 15 de març, més de 500 persones van participar en la jornada de portes obertes del Seminari, amb missa, tallers vocacionals, activitats infantils i el diàleg «Crossroads» amb diversos sacerdots. La jornada va concloure amb una vetlla de pregària i un concert de «Los Rumbos».

El 19 de març, el Seminari de Terrassa va acollir la Trobada de Seminaris de Catalunya. A la tarda, va tenir lloc el tradicional torneig de futbol al col·legi Viaró. La jornada va concloure amb la Missa amb Vespres, presidida pel bisbe Salvador, i un sopar de fraternitat.

Conferències quaresmals a l'arxiprestat Montbui Puiggraciós

Els dimecres 12 i 19 de març, l'arxiprestat va organitzar dues conferències en el marc de l'Any Jubilar. La Gna. Llum Delàs va parlar sobre l'esperança en el món dels marginats, i Mn. Carles Cahuana, sobre el seu paper en els mitjans de comunicació. El cicle va concloure el dissabte 22 amb un recés a Can Xammar, dirigit per Mn. Xavier Farrés.

10è Aniversari d'APASOMI

El divendres 21 de març, el Teatre Parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres va acollir l'acte central del desè aniversari d'APASOMI, empresa d'inserció social de Càritas Diocesana. L'esdeveniment va comptar amb parlaments, testimonis i la cloenda del bisbe Salvador, seguit d'un refrigeri.

Jornada diocesana de Pastoral de migrants

El dissabte 29 de març va tenir lloc la 2a Jornada Diocesana de Pastoral amb Migrants a la Parròquia del Sagrat Cor de Sabadell. L'acte va incloure una conferència sobre el projecte *Be Migrant Project*, una Missa presidida pel Sr. Bisbe amb la comunitat guineanoequatorial, una xerrada sobre els efectes de la migració i una pregària final. El bisbe va destacar la importància d'acollir i evangelitzar, recordant les paraules de Jesús: *"Vaig ser foraster i em vau acollir"*. Mn. Andrés va reafirmar el compromís de la diòcesi amb la pastoral de migrants, basada en els principis d'acollir, protegir, promoure i integrar.

Trobada jubilar de la vida consagrada

El dissabte 29 de març, el Santuari de la Salut va acollir la trobada diocesana de la vida consagrada amb motiu de l'any jubilar. La jornada va incloure una conferència de Mn. Oriol Pallàs sobre la reconciliació i el perdó, un espai de pregària amb Adoració del Santíssim i confessions, i va culminar amb l'Eucaristia presidida per Mn. Fidel Catalán, Vicari general.

Acte Sacramental a les Esglésies de Sant Pere

Els passats 5 i 6 d'abril, l'església de Sant Pere de la Seu d'Ègara va acollir l'acte sacramental de Setmana Santa, amb la projecció del Via Crucis de Carmen Valverde, textos de Mn. Antoni Deulofeu, veu de Xavier Ribera i música de la Capella del Priorat sota la direcció de Joan Martínez Colàs. L'acte va comptar amb la presència del president del Parlament, Josep Rull, que el va qualificar de "sublim".

Trobada diocesana d'Escolans

El dissabte 5 d'abril va tenir lloc al Seminari diocesà de Valldoreix la 16a Trobada diocesana d'Escolans, amb el lema *Servir al Senyor amb alegria* (Salm 99,2). La jornada va incloure activitats, catequesi, missa presidida pel bisbe Salvador, dinar, jocs, i la pregària final, en un ambient festiu i de germanor.

Trobada de mestres de religió

El dissabte 5 d'abril al matí, el Bisbat de Terrassa va acollir la trobada trimestral de mestres i professors de religió, sota el lema *Educar en l'esperança*. La jornada, presidida pel bisbe Salvador, va incloure una conferència de Roser Àlvarez, reflexions en grup, presentació d'experiències educatives i espais de convivència i intercanvi.

El bisbe Salvador reflexiona sobre l'Any Jubilar en la conferència quaresmal a la Catedral

El 9 d'abril, el bisbe Salvador Cristau va pronunciar a la Catedral la conferència quaresmal centrada en el sentit de l'Any Jubilar, destacant-ne l'esperança com a eix central. Després d'un recorregut històric des de l'Antic Testament fins a l'actualitat, explicà el valor de la indulgència i advertí dels riscos de viure-la de forma individualista. “El jubileu és una gràcia de Déu que cal acollir; és com un recomençar com a fills de Déu”, afirmà. Tot seguit, presidí la Missa a la Catedral.

Jornada esportiva de les escoles de la diòcesi

El divendres 12 d'abril, el pavelló de La Garriga va acollir la jornada esportiva anual dels alumnes de les escoles de la Fundació Escola i Vida de la diòcesi. Després d'una reflexió i pregària inicial, es va celebrar la competició, fomentant la convivència i el vincle entre els centres participants de La Garriga, Sabadell, Terrassa i Rubí.

Missa Crismal a la Catedral de Terrassa

Dimarts 15 d'abril, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa Crismal a la Catedral de Terrassa, tot coincidint amb el seu aniversari, acompanyat per 80 preveres, 15 diaques, seminaristes, religiosos i nombrosos fidels. En la seva homilia, el bisbe va destacar la missió dels preveres i va demanar oracions pel futur bisbe de la diòcesi, quan el Sant Pare el Sant Pare tingui a bé nomenar-lo. La jornada va continuar amb un dinar de germanor a la Fundació Busquets, on es van homenatjar els preveres que celebren 25 i 50 anys d'ordenació.

Enguany celebren 50 anys d'ordenació Mn. Francesc Xavier Aróztegui, Mn. Ramon Tarrés i Mn. Juan Bautista Fernández. I 25 anys Mn. Iñaqüi Ballbé, Mn. Prakash Rao Chukka, Mn. Francisco Fernández Atienza, Mn. Narcís Puig i Mn. Francisco Javier Sánchez

Celebració del 17è Aplec de Malalts al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell

El dissabte 26 d'abril al matí, el Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell va acollir el 17è Aplec de Malalts. Després de l'acollida inicial, es va celebrar la Missa, seguida de l'adoració del Santíssim, la benedicció als malalts i a tots els presents, i la veneració de la imatge de la Mare de Déu. L'esdeveniment, presidit pel bisbe Salvador, va concloure amb un pìscolabis, durant el qual es va oferir un moment de convivència i el bisbe va saludar personalment els assistents.

Santa Seu

Sant Pare

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA QUARESMA 2025

Caminem junts en l'esperança

Benvolguts germans i germanes:

Amb el signe penitencial de les cendres al cap, iniciem el pelegrinatge anual de la santa Quaresma, en la fe i en l'esperança. L'Església, mare i mestra, ens convida a preparar els nostres cors i a obrir-nos a la gràcia de Déu per poder celebrar amb gran alegria el triomf pasqual de Crist, el Senyor, sobre el pecat i la mort, com exclamava sant Pau: «La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teva victòria? On és l'agulló que t'incitava?» (1Co 15,54-55). Jesucrist, mort i ressuscitat és, en efecte, el centre de la nostra fe i el garant de la nostra esperança en la gran promesa del Pare: la vida eterna (cf. Jn 10,28; 17,3).¹

En aquesta Quaresma, enriquida per la gràcia de l'Any jubilar, desitjo oferir-vos algunes reflexions sobre el que significa *caminar junts en l'esperança* i descobrir les crides a la conversió que la misericòrdia de Déu ens adreça a tots nosaltres, de manera personal i comunitària.

Abans que res, *caminar*. El lema del Jubileu, “Pelegrins d'esperança”, fa pensar en el llarg viatge del poble d'Israel cap a la terra promesa, narrat al llibre de l'Èxode; el difícil camí des de l'esclavitud a la llibertat, volgut i guiat pel Senyor, que estima el seu poble i sempre li és fidel. I no podem recordar l'èxode bíblic sense pensar en tants germans i germanes que avui fugen de situacions de misèria i de violència, buscant una vida millor per a

¹ Cf. Carta enc. *Dilexit nos* (24 d'octubre de 2024), 220.

ells i els seus éssers estimats. Sorgeix aquí una primera crida a la conversió, perquè tots som pelegrins en la vida. Cadascú es pot preguntar: Com em deixo interpel·lar per aquesta condició? Estic realment en camí o una mica paralitzat, estàtic, amb por i falta d'esperança; o satisfet en la meua zona de confort? Busco camins d'alliberament de les situacions de pecat i falta de dignitat? Seria un bon exercici quaresmal confrontar-se amb la realitat concreta d'algun migrant o pelegrí, i deixar que ens interpel·li, per a descobrir el que Déu ens demana, per a ser millors caminants cap a la casa del Pare. Aquest és un bon "examen" per al vianant.

En segon lloc, fem aquest viatge *junts*. La vocació de l'Església és caminar junts, ser sinodals.² Els cristians estan cridats a fer camí junts, mai com a viatgers solitaris. L'Esperit Sant ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per a anar cap a Déu i cap als germans, i a no tancar-nos mai ens nosaltres mateixos.³ Caminar junts significa ser artesans d'unitat, partint de la dignitat comuna de fills de Déu (cf. Ga 3,26-28); significa caminar colze a colze, sense trepitjar o dominar l'altre, sense covar enveja o hipocresia, sense deixar que ningú es quedi enrere o se senti exclòs. Anem en la mateixa direcció, cap a la mateixa meta, escoltant-nos els uns als altres amb amor i paciència.

En aquesta Quaresma, Déu ens demana que comprovem si en la nostra vida, en les nostres famílies, en els llocs on treballem, en les comunitats parroquials o religioses, som capaços de caminar amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos en la nostra autorreferencialitat, ocupant-nos només de les nostres necessitats. Preguntem-nos davant del Senyor si som capaços de treballar junts com a bisbes, preveres, consagrats i laics, al servei del Regne de Déu; si tenim una actitud d'acollida, amb gestos concrets, cap a les persones que s'apropen a nosaltres i a tots els qui són lluny; si fem que la gent se senti part de la comunitat o si la marginem.⁴ Aquesta és una segona crida: la conversió a la sinodalitat.

En tercer lloc, recorrem aquest camí junts *en l'esperança* d'una promesa. Que l'*esperança que no defrauda* (cf. Rm 5,5), missatge central del Jubileu⁵, sigui per a nosaltres l'horitzó del camí quaresmal cap a la victòria pasqual. Com ens va ensenyar el papa Benet XVI a l'Encíclica *Spe salvi*,

² Cf. *Homília en la Missa per a la canonització dels beats Giovanni Battista Scalabrini i Artemide Zatti* (9 d'octubre de 2022).

³ Cf. *Ibíd.*

⁴ Cf. *Ibíd.*

⁵ Cf. Butlla *Spes non confundit*, 1.

«l'ésser humà necessita un amor incondicionat. Necessita aquesta certesa que li fa dir: "Ni la mort, ni la vida, ni els àngels, ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre" (Rm 8,38-39)».⁶ Jesús, el nostre amor i la nostra esperança, ha ressuscitat⁷ i viu i regna gloriós. La mort ha estat transformada en victòria i en això rau la fe i la gran esperança dels cristians: en la resurrecció de Crist!

Aquesta és, per tant, la tercera crida a la conversió: la de l'esperança, la de la confiança en Déu i en la seva gran promesa, la vida eterna. Hem de preguntar-nos: Tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comporto com si pogués salvar-me tot sol? Anhelo la salvació i invoco l'ajut de Déu per acollir-la? Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que ningú quedi enrere?

Germanes i germans, gràcies a l'amor de Déu en Jesucrist estem protegits per l'esperança que no defrauda (cf. Rm5,5). L'esperança és "l'àncora de l'ànima", segura i ferma.⁸ En ella l'Església suplica perquè «tots se salvin» (1Tm 2,4) i espera arribar un dia a la glòria del cel unida a Crist, el seu espòs. Així s'expressava santa Teresa de Jesús: «Espera, ànima meva, espera. Tu no saps ni el dia ni l'hora. Vetlla amb compte, que tot passa amb brevetat, encara que el teu desig pugui fer dubtós el que és cert, i el temps breu llarg» (*Exclamacions de l'ànima a Déu*, 15, 3).

Que la Mare de Déu, Mare de l'Esperança, intercedeixi per nosaltres i ens acompanyi en el camí quaresmal.

Roma, Sant Joan del Laterà, 6 de febrer de 2025, memòria dels sants Pau Miki i companys, màrtirs.

FRANCESC

⁶ Carta enc. *Spe salvi* (30 de novembre de 2007), 26.

⁷ Cf. Seqüència del Diumenge de Pasqua.

⁸ Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, 1.820.

MENSAJE «URBI ET ORBI» DEL SANTO PADRE FRANCISCO

PASCUA 2025

*Plaza de San Pedro
Domingo, 20 de abril de 2025*

Cristo ha resucitado, ¡aleluya!

Hermanos y hermanas, ¡feliz Pascua!

Hoy en la Iglesia resuena finalmente el aleluya, se transmite de boca en boca, de corazón a corazón, y su canto hace llorar de alegría al pueblo de Dios en todo el mundo.

Desde el sepulcro vacío de Jerusalén llega hasta nosotros el sorprendente anuncio: Jesús, el Crucificado, «no está aquí, ha resucitado» (Lc 24,6). No está en la tumba, ¡es el viviente!

El amor venció al odio. La luz venció a las tinieblas. La verdad venció a la mentira. El perdón venció a la venganza. El mal no ha desaparecido de nuestra historia, permanecerá hasta el final, pero ya no tiene dominio, ya no tiene poder sobre quien acoge la gracia de este día.

Hermanas y hermanos, especialmente ustedes que están sufriendo el dolor y la angustia, sus gritos silenciosos han sido escuchados, sus lágrimas han sido recogidas, ¡ni una sola se ha perdido! En la pasión y muerte de Jesús, Dios ha cargado sobre sí todo el mal del mundo y con su infinita misericordia lo ha vencido; ha eliminado el orgullo diabólico que envenena el corazón del hombre y siembra por doquier violencia y corrupción. ¡El Cordero de Dios ha vencido! Por eso hoy exclamamos: «¡Cristo, mi esperanza, ha resucitado!» (*Secuencia pascual*).

Sí, la resurrección de Jesús es el fundamento de la esperanza; a partir de este acontecimiento, esperar ya no es una ilusión. No; gracias a Cristo crucificado y resucitado, la esperanza no defrauda. ¡*Spes non confundit* (cf. Rm 5,5)! Y no es una esperanza evasiva, sino comprometida; no es alienante, sino que nos responsabiliza.

Los que esperan en Dios ponen sus frágiles manos en su mano grande y fuerte, se dejan levantar y comienzan a caminar; junto con Jesús resucitado se convierten en peregrinos de esperanza, testigos de la victoria del Amor, de la potencia desarmada de la Vida.

¡Cristo ha resucitado! En este anuncio está contenido todo el sentido de nuestra existencia, que no está hecha para la muerte sino para la vida. ¡La Pascua es la fiesta de la vida! ¡Dios nos ha creado para la vida y quiere que la humanidad resucite! A sus ojos toda vida es preciosa, tanto la del niño en el vientre de su madre, como la del anciano o la del enfermo, considerados en un número creciente de países como personas a descartar.

Cuánta voluntad de muerte vemos cada día en los numerosos conflictos que afectan a diferentes partes del mundo. Cuánta violencia percibimos a menudo también en las familias, contra las mujeres o los niños. Cuánto desprecio se tiene a veces hacia los más débiles, los marginados y los migrantes.

En este día, quisiera que volviéramos a esperar y a confiar en los demás –incluso en quien no nos es cercano o proviene de tierras lejanas, con costumbres, estilos de vida, ideas y hábitos diferentes de los que a nosotros nos resultan más familiares–; pues todos somos hijos de Dios.

Quisiera que volviéramos a esperar en que la paz es posible. Que desde el Santo Sepulcro –Iglesia de la Resurrección–, donde este año la Pascua será celebrada el mismo día por los católicos y los ortodoxos, se irradie la luz de la paz sobre toda Tierra Santa y sobre el mundo entero. Me siento cercano al sufrimiento de los cristianos en Palestina y en Israel, así como a todo el pueblo israelí y a todo el pueblo palestino. Es preocupante el creciente clima de antisemitismo que se está difundiendo por todo el mundo. Al mismo tiempo, mi pensamiento se dirige a la población y, de modo particular, a la comunidad cristiana de Gaza, donde el terrible conflicto sigue llevando muerte y destrucción, y provocando una dramática e indigna crisis humanitaria. Apelo a las partes beligerantes: que cese el fuego, que se liberen los rehenes y se preste ayuda a la gente, que tiene hambre y que aspira a un futuro de paz.

Recemos por las comunidades cristianas del Líbano y de Siria –este último país está afrontando un momento delicado de su historia–, que ansían la estabilidad y la participación en el destino de sus respectivas naciones. Exhorto a toda la Iglesia a acompañar con atención y con la oración a los cristianos del amado Oriente Medio.

Dirijo también un recuerdo especial al pueblo de Yemen, que está viviendo una de las peores crisis humanitarias “prolongadas” del mundo a causa de la guerra, e invito a todos a buscar soluciones por medio de un diálogo constructivo.

Que Cristo resucitado infunda el don pascual de la paz a la martirizada Ucrania y anime a todos los actores implicados a proseguir los esfuerzos dirigidos a alcanzar una paz justa y duradera.

En este día de fiesta pensemos en el Cáucaso Meridional y recemos para que se llegue pronto a la firma y a la actuación de un Acuerdo de paz definitivo entre Armenia y Azerbaiyán, que conduzca a la tan deseada reconciliación en la región.

Que la luz de la Pascua inspire propósitos de concordia en los Balcanes occidentales y sostenga a los actores políticos en el esfuerzo por evitar que se agudicen las tensiones y las crisis, como también a los aliados de la región en rechazar comportamientos peligrosos y desestabilizantes.

Que Cristo resucitado, nuestra esperanza, conceda paz y consuelo a los pueblos africanos víctimas de agresiones y conflictos, sobre todo en la República Democrática del Congo, en Sudán y Sudán del Sur, y sostenga a cuantos sufren a causa de las tensiones en el Sahel, en el Cuerno de África y en la Región de los Grandes Lagos, como también a los cristianos que en muchos lugares no pueden profesar libremente su fe.

Allí donde no hay libertad religiosa o libertad de pensamiento y de palabra, ni respeto de las opiniones ajenas, la paz no es posible.

La paz tampoco es posible sin un verdadero desarme. La exigencia que cada pueblo tiene de proveer a su propia defensa no puede transformarse en una carrera general al rearme. La luz de la Pascua nos invita a derribar las barreras que crean división y están cargadas de consecuencias políticas y económicas. Nos invita a hacernos cargo los unos de los otros, a acrecentar la solidaridad recíproca, a esforzarnos por favorecer el desarrollo integral de cada persona humana.

Que en este tiempo no falte nuestra ayuda al pueblo birmano, atormentado desde hace años por conflictos armados, que afronta con valentía y paciencia las consecuencias del devastador terremoto en Sagaing, que ha causado la muerte de miles de personas y es motivo de sufrimiento para muchos sobrevivientes, entre los que se encuentran huérfanos y ancianos.

Recemos por las víctimas y por sus seres queridos, y agradezcamos de corazón a todos los generosos voluntarios que están realizando actividades de socorro. El anuncio del alto el fuego por parte de los actores implicados en ese país es un signo de esperanza para todo Myanmar.

Hago un llamamiento a cuantos tienen responsabilidades políticas a no ceder a la lógica del miedo que aísla, sino a usar los recursos disponibles para ayudar a los necesitados, combatir el hambre y promover iniciativas que impulsen el desarrollo. Estas son las “armas” de la paz: las que construyen el futuro, en lugar de sembrar muerte.

Que nunca se debilite el principio de humanidad como eje de nuestro actuar cotidiano. Ante la crueldad de los conflictos que afectan a civiles desarmados, atacando escuelas, hospitales y operadores humanitarios, no podemos permitirnos olvidar que lo que está en la mira no es un mero objetivo, sino personas con un alma y una dignidad.

Y que en este Año jubilar, la Pascua sea también ocasión propicia para liberar a los prisioneros de guerra y a los presos políticos.

Queridos hermanos y hermanas:

En la Pascua del Señor, la muerte y la vida se han enfrentado en un prodigioso duelo, pero el Señor vive para siempre (cf. *Secuencia pascual*) y nos infunde la certeza de que también nosotros estamos llamados a participar en la vida que no conoce el ocaso, donde ya no se oirán el estruendo de las armas ni los ecos de la muerte. Encomendémonos a Él, porque sólo Él puede hacer nuevas todas las cosas (cf. *Ap 21,5*).

¡Feliz Pascua a todos!

Conferència
Episcopal
Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Nota de prensa final de la 127ª Asamblea Plenaria

Los obispos españoles han celebrado su 127ª **Asamblea Plenaria** del 31 de marzo al 3 de abril en la sede de la Conferencia Episcopal Española (CEE). El secretario general, **Mons. Francisco César García Magán**, informa en rueda de prensa, el viernes 4 de abril, de los trabajos que se han realizado en este encuentro.

Esta Asamblea ha coincidido con el día asignado por el **Consejo de Conferencias Episcopales de Europa** a la CEE en la jornada que convoca durante el tiempo de Cuaresma «para orar por las víctimas de la guerra e invocar al Señor «una paz justa y duradera especialmente para Ucrania y Tierra Santa». Con estas intenciones se celebró la eucaristía del último día, presidida por **Mons. Fernando Prado**, obispo de San Sebastián.

Sesión inaugural

También ha coincidido la Plenaria con el cambio de destino del nuncio apostólico en España, Mons. Bernardito Auza, recién nombrado representante pontificio ante la Unión Europea. En la sesión inaugural, el presidente de la CEE, **Mons. Luis Argüello**, agradeció el trabajo realizado en estos cinco años. Un agradecimiento que se materializó con la entrega de un obsequio en nombre de toda la CEE, los cuatro volúmenes de la Liturgia de las Horas en castellano, personalizado con su escudo episcopal.

Mons. Luis Argüello, en el discurso inaugural, repasó las cuestiones fundamentales para la Iglesia en España y su relación con la sociedad contemporánea.

Después tomó la palabra Mons. Auza que agradeció “de corazón” a los obispos españoles estos años en los que ha “compartido alegrías y penas

de la sociedad y de la Iglesia española”. Además, trasladó en nombre de Su Santidad, “un vivo agradecimiento por las oraciones ofrecidas al Señor por su salud en este tiempo de convalecencia”.

Participantes en la Asamblea

En esta Asamblea han participado todos los obispos miembros de pleno de derecho y el administrador diocesano de Albacete, Julián Ros. Además de varios obispos eméritos que tienen voz, pero no voto.

Se han incorporado a la Plenaria el obispo de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Xabier Gómez García, OP, y los dos obispos auxiliares de Valencia, Mons. Fernando Enrique Ramón Casas y Mons. Arturo Javier García Pérez. Mons. Gómez García se ha incorporado a la Comisión Episcopal para la Pastoral social y la Promoción humana; Mons. Ramón Casas, a la Comisión Episcopal para la Educación y Cultura; y Mons. García Pérez, a la Comisión Episcopal para las Misiones y Cooperación con las Iglesias. Además, el obispo coadjutor de Urgel Mons. Josep-Lluís Serrano Pentinat se ha inscrito al Consejo Episcopal de Asuntos Jurídicos.

Los obispos electos de San Cristóbal de La Laguna (Tenerife), Mons. Eloy Alberto Santiago; de Albacete, Mons. Ángel Román Idígoras; y de Huesca y de Jaca, Mons. Pedro Aguado Cuesta SChP, han participado en la sesión inaugural.

Líneas pastorales y aplicación del documento final del Sínodo

Uno de los temas del orden del día ha sido definir las líneas pastorales que marcarán el trabajo de la CEE en el cuatrienio 2026-2030. Como punto de partida, se han recogido las aportaciones de la Comisión Permanente de febrero, que ya trabajó sobre este tema. También se ha propuesto incorporar las consideraciones del Documento Final de la XVI Asamblea General del Sínodo de los Obispos, que ahora tienen que aplicarse en las Iglesias particulares.

Siguiendo la metodología de trabajo del Sínodo, que ya se aplicó en la Plenaria anterior, este punto se ha desarrollado según el formato de “conversación en el Espíritu”. Así, después de una breve presentación de Mons. Argüello, los obispos se han distribuido en grupos. Cada miembro del grupo, en una primera ronda, ha compartido sus aportaciones sobre

el tema de la conversación. En una segunda ronda, se han subrayado algunos aspectos que resuenan con más fuerza en el grupo. En la tercera ronda, se han recogido tres sugerencias concretas, que después se han expuesto reunidos de nuevo en Asamblea Plenaria.

Además, se ha elegido a Mons. Francisco Conesa como referente de la CEE para la fase de aplicación del Sínodo de los obispos.

Actividad de las Oficinas para la Protección de Menores en 2024

El servicio de Coordinación y Asesoramiento de las **Oficinas para la Protección de Menores** ha presentado el resumen de la actividad realizada por estas Oficinas en el 2024. En el ámbito de la prevención, las oficinas de protección de menores y prevención de abusos han recogido que se ha ofrecido formación a través de las diócesis y congregaciones religiosas a 225.000 personas:

- a. 130.000 niños y adolescentes,
- b. 43.000 profesores,
- c. 20.000 padres,
- d. 18.600 agentes de pastoral (catequistas, monitores de tiempo libre, etc.)
- e. 5.000 sacerdotes,
- f. 1.800 consagrados no sacerdotes,
- g. 800 seminaristas y consagrados en formación, etc.

También han acogido nuevos testimonios de abusos. En concreto 146. De ellos, 94 no han tenido recorrido judicial, por fallecimiento del victimario o prescripción del delito. Y estos pueden tener su cauce en la Comisión Asesora de Reparación Integral del plan PRIVA. El resto tienen recorrido judicial y se acompañan también desde las oficinas de protección de menores.

Modelo unificado de rendición de cuentas

La vicesecretaría para Asuntos Económicos, además de las cuestiones habituales de seguimiento, ha presentado el documento «Modelo de rendición de cuentas económicas y de actividades de las entidades de la Iglesia en España».

El objetivo es que todas las instituciones tengan un modelo homologado de rendición de cuentas, de recogida de datos económicos y de la actividad que desarrollan las parroquias y otras instituciones eclesiales. Los obispos han aprobado el documento como texto base que se va a someter a consultas a las distintas entidades de la Iglesia para su presentación definitiva en una próxima Asamblea Plenaria.

Los obispos también han conocido el nombramiento de Paula Alió Alonso como administradora general de la Conferencia Episcopal Española, cuyas competencias fueron aprobadas por el Consejo Episcopal de Economía el lunes 31 de marzo.

Temas presentados por las Comisiones Episcopales y otros organismos de la CEE

También se han abordado distintos temas que han llevado a la Plenaria las Comisiones Episcopales y otros organismos de la CEE.

Declaración sobre el 1.700 aniversario del Concilio de Nicea

La Subcomisión Episcopal para las Relaciones Interconfesionales y el Diálogo Interreligioso sigue avanzando en la preparación del acto ecuménico, que tendrá lugar en la Plenaria de noviembre, con motivo del 1.700 aniversario del Concilio de Nicea, considerado como el primer concilio ecuménico de la Iglesia católica.

En este acto se hará pública una Declaración conjunta con el resto de las confesiones cristianas en España. La Asamblea Plenaria ya ha aprobado el documento que presentará, para consensuar, esta Subcomisión que preside Mons. Ramón Valdivia.

Regulación del Consejo General de la Iglesia en la Educación

La Plenaria también ha dado el visto bueno a la regulación del «Consejo General de la Iglesia en la Educación». Con este Consejo, que comienza así su andadura, la Comisión Episcopal para la Educación y Cultura, que preside Mons. Alfonso Carrasco, quiere dar continuidad al camino que

se emprendió en el Congreso *La Iglesia en la Educación. Presencia y Compromiso*, de febrero de 2024.

Entre sus objetivos está abordar de manera conjunta los grandes desafíos que las entidades educativas católicas afrontan en la actualidad (más información en la web de la CEE).

Proyecto “Recordar la santidad en la Iglesia particular”

El papa Francisco hacía pública el 16 de noviembre de 2024 una Carta *para el recuerdo en las Iglesias particulares de sus Santos, Beatos, Venerables y Siervos de Dios*. En este escrito, exhorta a las Iglesias locales a que, desde este año, con motivo del Jubileo, cada 9 de noviembre recuerden a las figuras de santidad de sus respectivos territorios. También señala que las Conferencias Episcopales podrán desarrollar y proponer indicaciones y orientaciones pastorales.

Recogiendo esta invitación, la oficina para las Causas de los Santos trabaja en el proyecto “Recordar la santidad en la Iglesia particular”. Su directora, Lourdes Grosso, M.Id, ha llevado a la Plenaria el documento en el que se proponen unas orientaciones pastorales y algunas iniciativas que puedan ayudar a las diócesis en la pastoral de la santidad. El texto ha sido aprobado y se presentará próximamente.

Catecumenado de adultos

También ha intervenido en la Plenaria el presidente de la Comisión Episcopal para la Evangelización, Catequesis y Catecumenado, Mons. José Rico Pavés, para hacer balance de los 25 años de trabajo del departamento del Catecumenado de adultos. El repaso a estos años ha servido, además, para valorar la situación actual de este Catecumenado y para presentar unas propuestas con las que seguir impulsando y animando en las diócesis la iniciación cristiana de los adultos que solicitan el bautismo.

Textos litúrgicos de la memoria de santa Teresa de Calcuta

El presidente de la Comisión Episcopal para la Liturgia, Mons. Leonardo Lemos, ha presentado a la Plenaria la traducción en castellano, catalán, euskera y gallego de los textos litúrgicos de la memoria de santa Teresa de Calcuta que se celebra cada 5 de septiembre. Tras su aprobación, se remitirán al Dicasterio para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos para su *confirmatio* y poder incorporarlos en el Misal y la Liturgia de las Horas.

Otros asuntos del orden del día

El arzobispo de Santiago de Compostela, Mons. Francisco José Prieto, ha adelantado las propuestas pastorales que están programando para finales de este año en el Santuario de Fátima en Pontevedra con motivo del centenario de las apariciones de la Virgen María a sor Lucía. También se ha detallado el estado de las reformas de este Santuario, que se están realizando bajo la supervisión de Luis Manuel Romero, responsable de este lugar en nombre de la CEE.

La Comisión Episcopal para el Clero junto con la vicesecretaría para Asuntos económicos ha presentado un informe sobre la situación de los obispos eméritos, la responsabilidad de su cuidado y su actividad eclesial.

Los obispos han recibido información por parte del rector de la Iglesia Nacional Española Santa María in Monserrato, en Roma, Mons. José Jaime Brosel, para detallar las actividades y proyectos que se están llevando a cabo en este año especial para la institución, pues ha sido designada “iglesia jubilar” y celebra el 75 aniversario de la creación de su centro de estudios.

En el capítulo dedicado a las asociaciones nacionales, la Plenaria ha aprobado la modificación de los Estatutos de la Juventud Estudiante Católica (JEC) y de DIDANIA – Federación de Entidades cristianas de tiempo libre. Además, se ha dado el visto bueno a la modificación de los estatutos del Colegio Español de San José de Roma

Sumari

DEFUNCIÓ DEL PAPA FRANCESC

Mor el Papa Francesc.....	7
---------------------------	---

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets.....	21
Homilies	22
Comunicacions diocesanes.....	27
Cartes dominicals	29
Activitats del Sr. Bisbe.....	42

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments.....	46
Comunicacions de Vicaria General.....	46
Comunicacions de Secretaria General	48
Missa Crismal.....	49

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	50
Crònica diocesana	51

SANTA SEU

Sant Pare

Missatge de Quaresma.....	59
Missatge de Pasqua.....	62

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de premsa final de la 127 ^a Assemblea Plenària	69
--	----

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*